

Engelommens Brev

15. Juni 1902.
No. 12. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Hamilton Wright Mabie (Portræt) -	277	Hvorfor Samsfundene gaar tilbage -	288
En Aftengudstjeneste paa Fjeldet. (Af Pastor S. A. Stub) - - -	278	Perjinannan - - - - -	289
Hvorledes man bør læse. (Af Hamilton W. Mabie) - - -	279	Matjim Gorjki - - - - -	290
De to Brødre - - - - -	280	The Marching of the Grass. (Poem by Mary E. Blake) - - -	292
President Roosevelt som Friluftsmænd -	284	Gladsome Days (Poem) - - - -	292
Fra Fuglenes Verden - - - - -	285	The Successful Young Men on Drink and Success - - - - -	292
Formand G. Høyne (med Portræt) -	286	Andersen as Man and Poet - - -	293
Store Kirker til Minde om Martyrer -	286	The Star Spangled Banner - - -	293
En Kinesers Bøn - - - - -	287	Book Review - - - - -	293
Hvorledes han blev Missionær - - -	288	How Doris and Katharine went to a Party	295

Fast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada-Land er bedre end Guldminer og Olje-Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Hinder for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

CANADA LAND & COLONIZATION CO.,

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Eller

B. B. HAUGAN,
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

Forhaabninger

Er en Bog paa 250 Sider, indeholder 8 udvalgte Fortællinger, alle interessante, spændende og med dybe Tanker. De er virkelige Berter og vil læses med særdeles Interesse, især af Ungdommen.

Indhold:

Fra Gæstkontoret, af Cornelia Bevetzow; — De to Søskende, af Anna Øye; — Eizean Vecellio; — Den unge Moders Evtelseløb; — Modertrofast, af Ernst Evers; — Egetræer og Ephemeraer, af Ernst Evers; — Paafæ, af Ernst Evers; — Prestens Hanna.

Bogen koster i Omflag 35 Cents.
Indbunden i Cloth 45 Cents.

Ungdommens Ven,
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Sangbogen,

Femte Udgave; med Musik; 272 Sider. Firstemmig udsat for blandet Kor. 375 aandelige Sange or Kor, Menigheder, Søndagskoler, Ungdoms- Missions- og Kvindeforeninger og Hjemmet. I 4 Pragt-Udgaver.

I smukt Skirtingsbind..... \$1.25
Læst-Udgaven i Skirtingsbind..... 25c
Læst-Udgaven med Landskabs Salmebog, Skindbind eller Chagrin. .90c og \$1.25
I Partier stor Rabat til Sangkor etc.

Sangbogens Expedition,
3227 Nicollet Avenue, Minneapolis, Minn.
Skriv til Geo. J. Reimstad.

Dodge

Photographer. *Ground Floor Studio.*
1819 Riverside Ave.
Minneapolis, Minn

NEW BOOKS.

THE THRALL OF LEIF THE LUCKY.

By Ottilie Liljencrantz. Price \$1.50.

BOOK OF FAMILY PRAYER.

Bible Lessons with meditations for each day, arranged after the church year. By N. J. Laache. Translated from the Norwegian by Peer O. Strømme. Price \$1.65.

NORSE STORIES.

Retold from the Eddas by Hamilton Wright Mabie, containing the following chapters: The Making of the World; Gods and Men; Odin's Search for Wisdom; How Odin Brought the Mead to Asgard; The Wooing of Gerd; The Making of the Hammer; Odin in Geirrods Palace; The Apples of Idun; How Thor found his Hammer; How Thor fought the Giant Hrugner; The Binding of the Wolf; Thor's wonderful Journey; The Death of Balder; How Loke was Punished; The Twilight of the Gods; The New Earth. Price \$1.25.

NORWAY.

The official publication for the Paris Exposition in 1900. The most comprehensive and reliable book about Norway in the English language. Price \$2.75.

Ungdommens Ven Pub. Co

267-269 Cedar Avenue,

Minneapolis, - Minnesota.

En god Ven er værd en Fødselsdags-Present. En fin Haartjæde, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med stor Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Prøver og Priser af 10 Slags Haartjæder, 6 Brystnaaler, 1 Ring og to Blomster. Send efter Prøver straks, saa De kan indsende Deres Ordre itide.

Mrs. G. L. Anderson,
1415 7th St. E., Minneapolis, Minn.

H. O. JUVE,

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekjendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Nøiagtighed. Skriv efter Priser.

714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

IVER C. J. WIIG, M. D.

Scandinavisk Læge.

Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evenings. Sundays: 2:30 to 3:30.

Office, Corner Bloomington and Franklin Aves. Phones, N. W. 151 S. T. C. 1162.

Residence, 824 16th Avenue South. Phone, Twin City 1489.

Julius Holm,

Portræt og Landskabsmaler.

Alterbilleder en Specialitet.

Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis. 192m 1502

Arbeidet

og

Pengene,

deres Brug og deres Misbrug.

To foredrag

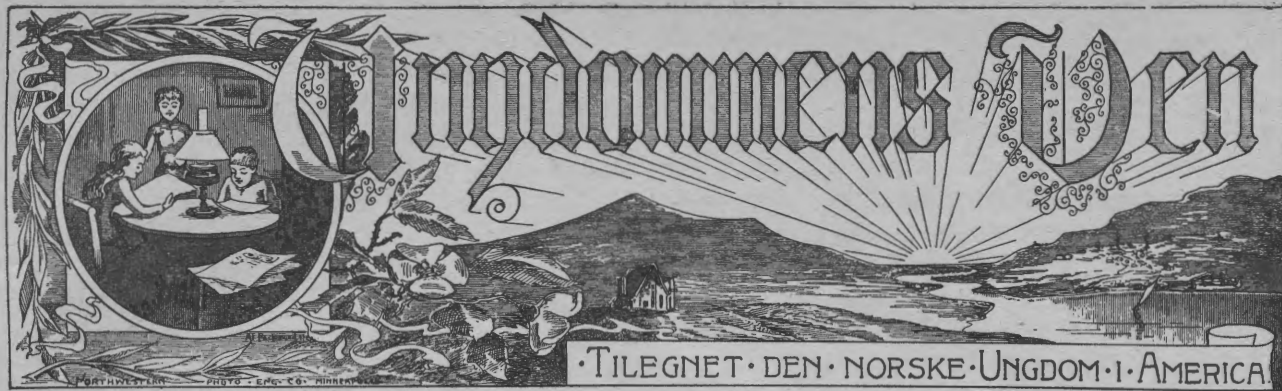
af

Pastor Peder Dreyer.

Pris: 15 Cents.

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

No. 12.

Minneapolis, Minn., 15de Juni 1902.

13. Aarg.

Hamilton Wright Mabie.

En Aften gudstjeneste paa Fjeldet.

Af Pastor G. A. Stub.

(Under sit Ophold i Norge nogle Aar siden, holdt Pastor Stub en Gudstjeneste paa Toppen af et temmelig høit Fjeld. Efter en Gudstjeneste i Albersunds Prestegjæld fik han Anmodning om at deltage i en Skoleeksamen, der skulde holdes i en Grænd paa den anden Side af Fjeldet.)

Fra Seims Kirke var der Kjørevei omtrent $\frac{1}{2}$ Mil, og saa var vi lige ved Foden af Fjeldet, der skilte Basbhgden fra Kirkefreden. Her maatte Hest og Hjørre efterlades, og Opstigningen ske tilfods ad en Gjedesti. Veien gik i Buegang opover en meget steil og brat Li; men jo længere vi kom i Høiden, des lettere og friskere var Luften, saa Opstigningen slet ikke følte sig besværlig. Efter omtrent $\frac{1}{4}$ Times Klatren op den bratte Li, naaede vi Toppen. — Hvilket mærkeligt Syn! Der sidder hele Kirkealmuen fra Basbotten Distriktet, de sidder som om de skulde være ordnede til en Kirkefest. Toppen af dette Fjeld havde en forunderlig Formation. Der var en stor firkantet Flade — kunde være etpar hundrede Fod, og fra denne Flade straaede Lien ned paa alle Kanter — paa enkelte Sider saa steilt, at det var umuligt at stige op eller ned paa den Kant. Fladen var ganske jevn — næsten som et stort Kirkegulv, og i Radevis stod store Stene — en Del lignede Stabbestene, en Del lignede Stole med Ben under — uden Ryg, og en Del Stole med Ryg. Disse Stolerader stod i saadan Orden, at man var fristet til at tro, at alt dette var ordnet af Mennekehænder. Disse Stenrader omsluttede 3 af Fladens Sider, medens den 4de, den, som vendte mod Kirken, var aaben. Midt i Kirkanten var der et stort aabent Rum stenbart — kun med en eneste Sten i Midten, dannet som en Mindesten — 4 Fod høi og slad paa Toppen som et Bord.

Fra Fjeldet havde vi den herligste Udsigt rundt om os til alle Kanter. Baade nær og fjern saaes mange Kirkespir pege mod Himmelen — Solen skinnede blank, og en let Bris affjølede Luften. Den, som paa en lun Sommerdag har staaet paa en saadan Fjeldtop, vil aldrig kunne glemme det deilige — baade Legeme og Sjæl vederkvægende af det uforlignelig herlige i Naturen. Men paa denne Fjeldtop kom noget til, som var herligere end alt det skønne og herlige i Naturen. Her kom en Indbydelse fra Neden og fra Oven til Kirkefest — her var Kirkealmuen samlet til „Aftenfang“.

I det samme jeg og mine Vedsagere naaede Skraenten af Fjeldfladen og ser Kirkealmuen siddende indover Fladen, lød det i Kor fra alle Munde: „Gud signe Avile!“ hvorpaa hele Skaren reiste sig og svarede: „Gud signe Møte!“ O hvilken deilig Hilsen og Gjenhilsen! Mindelse om disse trohjertige Hilsener fra gamle Dage! Disse Hilsener var saabidt udveflede, da flere sagde: Nu ringes sammen til Aftenfang i Kirkerne i Bergen — dette var kaldet fra Oven ogsaa til os, og fra Neden

lød det: Vi samles nu til Aftenfang her paa Fjeldet. Og saa skede — vi holdt Aftenfangsgudstjeneste paa Fjeldet, netop som jeg saa ofte havde holdt den i Kirkerne i Bergen — kun at jeg istedetfor Dagens Epistel, som var den anordnede Læst ved Kirkegudstjenesterne, tog til Læst 1 Mos. 28, 17 idet jeg talte over Jakobs Ord: „Her er visseelig Guds Hus, her er Himlens Port“. Her trangtes en Bergelands Malerpen for at anfsueliggjøre en saadan Gudstjeneste holdt en deilig Sommerdag paa Fjeldets Top.

Efter Gudstjenesten blev der talt om denne herlige Fæst: „Nu er „Avilestedet“ høitidelig indviet for os,“ sagde en af de ældre i Forsamlingen. Nu ved vi, hvad vi skal gjøre, hver Gang Gud forunder os efter Kirkegangen at sætte os her at hvile — vi skal holde en liden Aftenfangsandsagt med Salmesang, Bøn og Samtale om, hvad vi har hørt i Kirken — dette „Avilested“ skal nu herefter være os et helligt Sted. Ordet skal altid gjenlyde for os: „Her er Guds Hus, her er Himlens Port.“ Og hele Forsamlingen istemte, at de vilde betragte dette Sted som et helligt Avilested.

Saa var vi færdige paa Fjeldet, og Nedstigningen gik for sig paa samme Maade som Opstigningen ad en Gjedesti, og inden $\frac{1}{2}$ Time var vi nede i Dalen.

Hadde vi haft et deiligt Skue oppe paa Fjeldet, saa havde vi det ikke mindre skjønt nu.

Hvilken Forskjel i Naturomgivelsen — hvilken Afveksling og Variation!

Nl. 6 stod vi paa et nyt Fjeld, skuende langt bort, dybt under os, fjærend Diet kunde finde et Avilested i blide Enge og blomstrende Marker — en halv Time senere stod vi midt imellem (jeg kunde fristes til at sige — lutter Roser og Liljer).

Standhed — det var rent vidunderligt i saa kort Tid at blive hensat fra det ry Fjeld til den skønneste blomstrende Dal.

Vi stod nu lige ved Seimsbandets Bred, der myledrede af Kirkebaade.

Ja — det store vide Dalsøre omkring Seimsbandet er deiligt. Den dybeste Dalbund skjules af Bandet — $\frac{3}{4}$ Mil langt og vel $\frac{1}{4}$ Mil bredt, der danner en oval Halvcirkel, rundt omgivet af vel opdyrkede Gaarde, der ligger Side om Side, strækkende sig lige op til Riberne, der lige til Toppen er bebojede med frisk Hugsfog.

Det var henimod Solnedgang, da alle Baadene fylldes af Kirkealmuen.

Bandet laa blankt som et Speil, Solens sidste Straaler begyndte at spille henover Fjeldtoppene, og i det samme lagdes der som et Teppe fra Toppen nedover Lien lige ned til Fladen, og saa begyndte Koncerten i Takt med Aareslagene fra de mange Kirkebaade — Gjøgens sterke melodiske Toner, der som et vældigt Ekko lasedes tilbage fra den modsatte Li, Marhanens Kurren, Smaafuglernes Avidren og Salskurtens underbare Triller — alt dette dannede en Koncert i Naturen, som ingen, der ikke selv har hørt den, kan gjøre sig nogen ret Forestilling om.

Hvorledes ma bør læse.

Af Hamilton W. Mabie.

Bed at læse forstandigt og taalmodigt vil man med Tiden opnaa den bedste Slags Uddannelse. Alle de Mænd og Kvinder, som er virkelig uddannede, er „selvuddannede“. Skoler kan gjøre meget, men det bedste Skolerne kan gjøre er at opelske hos Eleven saadanne Mandsevner, der sætter ham istand til at fortsætte fra det Punkt, hvor Skolearbeidet sluttede. Universitetet — den længst fremstredne Skole — har til Opgave at vise en Mand, hvorledes han kan uddanne sig selv.

Den Mand eller Kvinde, som kan læse forstandigt, men som kanske ikke har nydt videre Skolegang, behøver ikke af den Grund at mangle den mest frugtbringende Uddannelse. Anledning til at læse Bøger er en aaben Dør til en megen Kundskab, til en udviklet og disciplineret Aand, og til mange store Interesser. Men usammenhængende, planløs Læsning har ingen uddannende Værdi, og er ofte Tidsspilde. Der er ingen Udvikling for Manden i at sluge alle slags Bøger, som man griber efter paa maafaa, læser i Hast og lægger tilside og glemmer saajart man har en ny Bog i Haanden.

Det første Skridt til gavnlig Læsning.

For det første er det nødvendigt at paastjønne Tidens Kostbarhed. Det er saa Menneffer, som har ingen Tid til at læse; nogle har formegen Tid, og mange har langt mere end de kan raade med. Den, som forstaar Værdien af ti Minuter, er allerede paa god Vej til at berige sin Aand. Dersom du har ti Minuter om Morgenen, ti Minuter paa Eftermiddagen, og ti Minuter om Aftenen, saa har du en halv Time hver Dag, som kan benyttes til noget godt. Læg disse halve Timer tilsammen og du har tre og en halv Time hver Uge. Og tre og en halv Time hver Uge benyttet med Taalmodighed er nok til at gjøre dig bekendt med mange Bøger, ja nok til at lære et Sprog. Folk, som synes det er Synd at bortpudsle Penge, bortpudsler med største Ligegyldighed Tiden, fordi de ikke fortaar Værdien af de korte Minuter. Samfundet er fuldt af Menneffer, som kunde berige sig Hundredefold og gjøre sit Liv langt mere interessant, hvis de lærte denne gamle og simple Sandhed.

Hvorledes denne Bane kan læres.

For at man nu kan samle disse spredte Minuter sammen til frugtbringende Timer, maa man ha en god Plan, og de rette Midler forhaanden. Altfør mange Menneffer læser Bøger, som de træffer til at støde paa, istedetfor at se til at faa fat paa de rette Slags Bøger. De kjøber og laaner uden Tanke eller Plan, fordi de ikke forstaar, at Læsning bør være belærende og uddannende og ikke alene underholdende. Bestem dig paa Forhaand hvad Slags Bøger du vil læse, og tag ikke fat paa Bøger, som du træffer til at se. Læg ikke en Plan, der er

saa stor og omfattende, at den gjør dig mismodig. Bestem dig ikke for et Program med Hensyn til Læsning, der er saa tungt, at du blir liggende under dets Vægt. Hvis du endnu ikke har læst for at berige din Aand saavel som for at fornøje dig, saa begyndt i det stille og smaa at lægge en Plan at læse en efter en nogle saa Bøger om et Emne, som interesserer dig.

Gjør det, som falder dig lettest; hvis du har Lyst paa Biografier, saa laan eller kjøb nogle gode Biografier; har du Interesse for Historie, saa læs for Eks. Mr. Fiske's fængslende Bind om den amerikanske Historie; hvis du synes om at læse Noveller, saa bestem dig for at læse et halvt Dussin af de bedste; elsker du Digte, saa kjøb en liden Samling og bær med dig i Lommen. Læs Aviserne for Nyheder, men læs ikke det, som er dig til ingen Nytte. Naar du har lagt den Plan, saa se til, at Bogen ligger dig saa nær, at naar de ti ledige Minuter kommer, du ikke behøver at miste en eneste en af dem.

Naar du har lært denne Bane, da vil den Tid, du er paa Sporvognen, eller naar du venter paa nogen, eller naar du ellers har en ledig Stund, udgjøre din Anledning for Skolegang, eller til at fortsætte den Uddannelse, som du begyndte paa Skolerne.

Ni Tiendedele af dem, som klager over, at de ingen Anledninger har, er slet og ret blinde for de Anledninger, som staar rundt omkring dem; thi den største Forskjel paa Menneffene bestaar ikke deri, at deres Anledninger er saa forskellige, men deri, at deres Evne til at se en Anledning, naar den er forhaanden, er forskjellig.

Den rette Maade at læse paa.

Naar du har din Bog i Haand, glem da, at der er en Verden udenom dens Blade, thi Læsningens udviklende Værdi er for en stor Del afhængig af vor Opmerksomhed. Mange lægger en daarlig Hukommelse tillast for deres ringe Evne til at mindes, hvad de læser; men Tingene er den, at Evnen til at komme ihu, afhænger væsentlig af Opmerksomhedens Styrke og Udelthed. De fleste af os ser kun halvt, hvad vi stirrer paa, og kun halvt læse de Bøger, vi holder i vore Hænder. Halvdelen af vort Sind er optaget, og den anden Halvdel hyselsætter sig med andre Ting, og Resultatet er et dunkelt og ufuldkomment Indtryk, istedetfor en ren, klar, skarp afridset Ide i vor Hukommelse. Fæst din Opmerksomhed paa, hvad du læser, og hvad du har læst vil fæste et klart Billede paa dit Sind. Aandsarbejde er afhængig af Koncentrering. Den, som kan give sin Tanke helt hen til et Emne kan gjøre en Sporvogn til sit Privatbibliotek, og kan udrette paa en Time, hvad en ombvandrende Tanke trænger en Dag til; han kan gjøre sit Arbejde fire Gange saa godt, og han kan gjøre fire Gange saameget. Forklaringen paa Gladstones Evne til at udmerke sig paa saa mange forskellige Felter ligger deri, at han kunde koncentrere hele sin Aand paa, hvad han havde forhaanden, hvad som end foregik omkring ham. Den, som udvikler denne Evne, gjør sig uafhængig af sine Omgivelser.

De to Brødre.

(Fortsættelse).

De var nu steget af sine Geste. Ebelyn saa sig straks om efter Grace Eversley, som Harry bemærkede, og foreskillede May for hende. Han ønskede, at hun skulde tage sig af hende, da han vilde blive optaget den første Tid, og han undgik instinktmæssig at udbælde sin Tante eller Rusine til det Gverb.

Hendes Naade kom næsten siebliffelig hen til May med det mest straalende Smil i sit Ansigt. „Min kjære Marian, hvor glad jeg er ved at se dig, men tillige saa overrasket! Hvorfor sagde du os det ikke?“ tilspøiede hun og berørte spøgende hendes Skulder, mens hun med Ubilje mønstrede det fuldkomne Snit paa hendes Dragt.

„Jeg vidste det ikke selv før i sidste Dieblif,“ svarede May glad; „netop da jeg maatte gjøre mig færdig: Var det ikke venligt af Sir Ebelyn at tænke paa mig?“

Lady Cairne var bleven fuldstændig overløst. Hun saa, som hun senere udtrykte det til Laura, at Ebelyn havde „forfånset“ sig paa alle Kanter. „Jeg ønsker bare, Lørdag var kommen,“ vedblev hun; „det er absurd af ham at gjøre saadant Væsen af det Pigebarn, naar han ved ligesaa godt som jeg, at hun maa arbejde for sit Brød.“

Nogle Minuter senere befandt Grace sig ved Ebelyns Side et Dieblif.

„Der er ikke et Ansigt her, der kan sammenlignes med din lille skotte Rosenknop,“ hvisttede hun.

Han svarede hende med et fornøjet Smil: „Roser og Liljer kan uden Misundelse beundre hinanden! Men jeg vilde ønske, der var lidt mindre af Liljen ved dig idag, Grace; du ser ikke ganske raff ud, hvad der nu er ibeien.“

„Na, der er intet ibeien med mig,“ svarede hun let og vendte sig for at tale til en nyankommen.

Sele Selfabet streifede nu omkring i den vakre Skog; nogle søgte efter Dregner eller Blomster, andre passerede muntert, og et eller to lykkelige Par glemte aldeles sine Omgivelser. Grace var langt forud med et Par af sine Veninder. Hvad vilde ikke Harry Wyndham have givet for at have vandret henad en af disse ensomme Stier ved hendes Side! De havde kun udbeslæet en formel Hilsen, det var det hele. Han undrede sig lidt over, at Sir Ebelyn ikke var sammen med hende, men nu var han atter ved May Deslies Side. Hendes lange Dragt var noget besværlig; hun tiltrængte lidt Hjælp, mens de vandrede gennem den tætte Kratflog. Mangt et Ansigt vilde have blusset og mangt et Die straalet, hvis den unge Baronet havde påstet Halvdelen af de Ord og Blikke paa dem, som blev hende til del den Dag.

„Hvem er den unge Pige?“ spurgte flere, da de to

vandrede gennem Skogen ved hinandens Side uden at aae, hvormange Blikke der fulgte dem.

„En liden skotte Slegtning af Lady Cairne,“ var Svaret, „paa sin Vej til London, hvor hun skal være enslags Lærerinde et eller andet Sted.“

„Hvor elskværdigt af Sir Ebelyn Alliston at vise hende saamegen Opmerksomhed,“ blev sagt med et Skuldertræk, der var udtrykksfuldt nok.

Til sidst naaede de det Sted, hvor det var bestemt, at Middagen skulde indtages — en opryddet Plads i Skogen med bløde Græsbenke til at sidde paa og en liden Væks muntre Rislen i Nærheden. Tjenerne satte de mange forskellige Kurve ned paa Marken, og derpaa fjernede de sig efter Gjesternes fælles Overenskomst. „At pakke ud er den halve Moro,“ som Mabel Eversley bemærkede, idet hun begyndte med en Kurv, der lod til at være meget indholdsrig. Hvor morsomt det var; hvilken latter og Munterhed, mens de bredte Dugen ud og ordnede de forskellige Spise- og Drikkebarer paa den! Willy var meget ibrig under Ebelyns Anvisning, og det samme var May, kortsagt, intet manglede for at gjøre det til den mest luksuriøse af landlige Feste. Sir Ebelyn befandt sig tilfældigvis atter i Nærheden af May, og midt under alle sine Pligter som Vert fandt han dog ogsaa Tid til at sørge fortræffelig for hende. Efter Middagen skulde man til „Ønsekilden“.

„De maa lade mig ledsage Dem derhen, Miss Deslie,“ hørte Harry Wyndham ham sige; „der knytter sig et Sagn til Stedet, som jeg maa forklare Dem.“

Han tænkte ved sig selv, at det vilde have været rimeligere, Sir Ebelyn havde ledsaget sin forlovede derhen, og fandt idetheletaget hans Opsørsel høist ubegribelig.

Selfabet spredte sig nu i forskellige Retninger. Nogle af Herrerne røgte, andre vandrede afsted til Væksen med sine Fiskestænger; Damerne var optaget med Bøger eller med at tage Skisser. Harry og Ebelyn sad sammen og nød sine Cigarer, da den første pludselig bemærkede:

„Jeg blev noget forbauset ved at høre dig anmode Miss Deslie netop nu om at gaa med dig til „Ønsekilden“. Jeg troede naturligvis, du vilde have valgt en vis anden til det; men jeg formoder,“ tilspøiede han med et tvungent Smil, „at du føler dig altfor sikker der til at bryde dig om det.“

„Sikker!“ udbrød Sir Ebelyn overrasket. „Hvad mener du? Sikker med Hensyn til hvad?“

„Sikker paa ikke at blive misforstaaet; og hvis du ikke er skinsyg og kan stole paa dig —“

„Hvem? og hvorfor skulde nogen være skinsyg?“ spurgte han leende, men paa samme Tid høist forbauset. „Du taler i Gaader, Wyndham. Jeg forstaar dig ikke.“

„Jeg mener kun, hvad alle maa finde,“ svarede stakfels Harry, og glemmende alle Lord Rythesdales Paabud om Tausshed vedblev han henrykket: „at da du er forlovet med Miss Eversley, ser det virkelig noget be-
syn-

derligt ud, at du overlader hende til sig selv paa en saadan Dag som denne!"

"Jeg!" udbrød Ebelyn. "Hvem i alverden har sat dig det i Hovedet? Min kjære Ven, du har aldrig i dit Liv taget mere Feil. Grace og jeg har været som Bror og Søster bort hele Liv og vil aldrig blive noget mere for hinanden. Jeg troede, det Rygte var død en naturlig Død for længe siden."

Et Glædeslyn straalende i Harrys Øine, men han kunde i nogle Diebliske ikke sige et Ord; og da Sandheden gradvis opgik for Sir Ebelyn, udbrød han:

"Saa dette er Grunden til din besynderlige Opsørsel mod hende; er det? Nu forstaar jeg det hele; hvor dum jeg har været! Og det var altsammen for min Skyld, du kjære gamle Kamerat!" tilføjede han og greb venlig hans Haand. "Hvorfor talte du ikke til mig før?"

"Hvad kunde jeg gjøre?" stammede Harry. "Jeg har været ulykkelig nok og misundt dig paa det forfærdeligste. Men tror du, det kan nytte mig at tænke paa det?" og han blev bleg af Sindsbevægelse. "Tør jeg bove det? Det er saameget at vinde eller at tabe."

Ebelyn smilede skjelmst. "Jeg tør ikke driste mig til at have nogen Mening i den Sag. Alt, hvad jeg kan sige, er — gaa og prøv din Lykke i denne selvsamme Dag, gamle Ven; det heder at benytte Dieblicket! "Feigt Gjerte vandt aldrig" — du kjender Fortsættelsen?"

Men Harrys Mod begyndte næsten at flaa ham feil. Hvad, om alle hans lyse Forhaabninger skulde blive tilintetgjort! Var det ikke bedre ialfald at have Haabet end maaske at vaagne op til en sørgelig Virkelighed?

"Bed du, hvor Grace er?" spurgte Ebelyn Willy, da de kom tilbage til det Sted, hvor de havde spist Middag, og fandt ham ivrig optaget med at plukke Blomster.

"Ja, hun gif henad Stien der for et Dieblisk siden; hun sagde, hun vilde sætte sig til at læse, og bad mig bringe hende sin Skisfebog, naar jeg var færdig med at plukke Blomster."

"Var der nogen med hende?"

"Nei, de andre gif den Bei efter Bregner"; og han pegede i den modsatte Retning. "Jeg skulde netop gaa til hende nu"; og han tog op Skisfebogen, da han sagde dette.

"Mr. Wyndham vil tage den med," svarede hans Bror, "og du kan blive her hos mig. Gaa ikke bort," tilføjede han, idet han kastede sig ned paa en Græsbenk og atter begyndte paa sin Cigar. "Hører du, Willy? Husk, at du ikke rører dig herfra, før jeg siger dig til!"

Willy adløb, men kunde ikke forstaa, hvorfor Ebelyn talte til ham i en saadan Tone. Han satte sig imidlertid paa Græsset lidt bagenfor ham og begyndte tilfærdig at sortere sine Blomster. Ebelyn, der ikke var sig bevidst, hvilken bestemt Maade han havde talt paa, overtænkte atter den hele Sag med stor Interesse. Alt var saa klart nu — Harrys Ulyst til at gaa til "Prioriet" og hans usædvanlige Nedslagenhed; og saa Grace — hendes Blegthed og triste Udseende i Modsatning til hendes sædvan-

lige Livlighed og gode Humør; alt kom tilbage i hans Erindring nu, og han undredes over, at han havde kunnet været blind saalænge. Efter et Dieblisks Forløb slængte han sin Cigarstump bort og strakte sig, saa lang han var, i Græsset. I det samme opdagede han Willy. "Hallo!" udbrød han. "Er du der? Kom hen og sæt dig hos mig; jeg har næsten ikke seet dig i hele Dag."

Willy kom straks. "Na Ebelyn," sagde han og saa ængstelig paa ham, "jeg troede netop nu, at du var misfornøjet med mig for en eller anden Ting."

"Hvorfor troede du det, Gutten min?" spurgte Ebelyn leende.

"Jeg ved ikke rigtig hvorfor; jeg spurgte dig ogsaa for et Dieblisk siden om noget, men du svarede mig ikke."

"Jeg hørte ikke, du talte til mig. Hvad var det?"

"Jeg spurgte dig, om jeg bare maatte løbe hen til Grace med den Bløant; den maa være faldt ud af hendes Bog, og jeg tror ikke, hun har nogen anden."

"Nei, nei," svarede han Bror muntert; "du behøver ikke at bryde dig om det; jeg tror ikke, hun trænger til den netop nu. Var jeg ubenlig?" tilføjede han og vendte sig mod ham; "jeg mente ikke at være det."

"Nu er du det ialfald ikke mere," sagde Barnet trofkyldig og atter optaget med sine kjære Blomster. Da Ebelyn laa der og saa paa ham, ønskede han, han kunde have tegnet ham, netop som han sad der med sine Hænder fulde af Blomster, mens et enkelt Solsklopp faldt paa hans lyse Haar og fine Ansigtstræk. Naar han kom til en ganske særdeles smuk Blomst, højede han sig henover Ebelyn for at vise ham den; og en Gang, næsten ubevidst, trak hans Bror ham ned til sig og sluttede ham i sine Arme et Dieblisk med et ubestemt Ønske om, at hans smukke Barneansigt havde et lidt mindre fint og eterisk Præg.

Mr. Wyndham var imidlertid gaaet henad den lille Sti, hvor han haabede at træffe Grace. Han opdagede hende ogsaa meget snart, siddende under et Træ med en Bog i Haanden, men uden at læse. Der var et Udtryk af stille Laalmod, næsten Sørgmodighed i hendes Ansigt, fikker som hun nu troede sig for Sagttagelse. Harry kom nærmere; men hun saa ham ikke, før han var hende ganske nær. Da for hun pludselig sammen.

"Ingen af de andre er gaaet denne Bei, Mr. Wyndham," sagde hun og anstrengte sig for at tale rolig. "Søger De efter nogen?"

"Ja, jeg gjør det — jeg gjorde det! Na, Miss Eversley — Grace! Nu, da jeg har fundet Dem, lad mig da saa Lov at tale — kun et Ord!" Og næsten før hun vidste af det, havde han ivrig grebet hendes Haand og udgjød nu den hele Historie om sin Kjærlighed, Haabløshed og Fortvilelse for hende, og mens Grace lyttede til ham, forekom det hende, som om et Jernbaand langsomt løste sig fra hendes Hjerte.

De mørke Øine hævdede sig derpaa op mod hans, og i det Blis laa et Svar, bedre end alle Ord.

"Na, min elskede!" hviskede han og sluttede hende

ind til sig, „hvorledes kunde jeg nogenfinde nære Mistil- lid til dig! Men du forstaar det altsammen nu?“

Ja, hun forstod det og vidste, at hendes trætte, tro- faste lille Hjerte endelig havde fundet sit Hvilested. De tænkte ikke paa, hvor hurtig Minuterne forløb, mens de sad der sammen, og den „gamle Historie, som dog altid bliver ny“ endnu engang fremhvistedes mellem to lykkelige elskende. Men tilsidt hørte de det aftalte Signal til, at man skulde begive sig til „Ønskekilden“, og vendte sig langsomt for at følge efter, og de kom netop tidsnok til at slutte sig til de sidste Eftersølere, saa de undgik at blive ladt ganske alene tilbage. Det var en yndig Plet. En simpel Stenmur omsluttede selve Kilden, hvis klare kolde Vand glitrede dybt nede; men en gammel Egetræs- bøtte, der hang i en rusten Lænke, viste, hvorledes man kunde naa det. Sagnet lød, en enhver ung Pige, som drak af Vandet og paa samme Tid ønskede noget, vilde om Natten i sine Drømme saa sin tilkommende Egtefælle at se, forudsat, at han samme Dag, enten hun vidste det eller ikke, ogsaa drak af Vandet.

Der var stor Glæde og Munterhed, mangen glad Anelse og mangt et hemmeligt Gaab hos de unge Damer, idet den ene efter den anden dryppede det lille Bæger i Spandet, der blev trukket op af Kilden, og mange stjaalne Blikke for at se, hvem af de mange ædle Ridderne der fulgte deres Eksempel. May drak ogsaa, da hendes Tur kom; men hun ansaa det meget lidet rimeligt, at hun vilde saa noget Drømmehyn om Natten; hun vilde snart være langt borte, og hvem blandt den muntre Sob vilde nogenfinde tænke paa hende mere! Hun saa ikke Sir Evelyn, da han leende tog Bægeret i sin Haand; men flere andre gjorde det og lykønskede sig selv i den Anledning. Til sidst begyndte de Tilbageveien, for Aftenen nærmede sig allerede med sterke Skridt. Sir Evelyn befandt sig atter ved Mays Side og spurgte hende, om „Ønskekilden“ havde svaret til hendes Forventninger.

„Na, jeg finder den saa deilig!“ svarede hun ivrig. „Og et saadant vildt gammelt Sted; men det er altsammen saa smukt!“ og hendes Stemme sank en liden Smule. „Jeg har aldrig haft en saa behagelig Tid.“

Der var et Svar paa hans Dæber; men i det Øieblik kom Lady Cairne ilende henimod dem.

„Evelyn, vil du give Laura din Arm, da du ikke har nogen at sørge for netop nu. Hun har stødt sit Ben og kan næsten ikke gaa.“

Hun vendte sig øieblikkelig. Laura sagde, at hendes Ben smertede meget, og hun vidste ikke, hvorledes hun skulde komme tilbage; men det lykkedes hende imidlertid ved at hvile sig temmelig tungt paa sin Fætters Arm og ved at sørge for ikke at tabe ham af Synet igjen. Da de naaede den Port, der førte ud af Stogen, tilbød en gammel Dame Laura at stige op i hendes Ponybogn, som hun havde beordret derhen, da der endnu var to lange Marker at gaa over. Laura kunde ikke afslaa det, men var i sit stille Sind den gamle Dame alt andet end taknemmelig for hendes venlige Tilbud. I det Øieblik

Sir Evelyn atter var fri, saa han sig om efter sin forrige Ledfagerstæ; men Lady Cairne var kommen ham i Forkjøbet. Hun havde May i god Behold ved sin Side nu og oplivede hende netop med en moralsk Forelæsning over de Pligter, der ventede hende, samt udtalte det Gaab, at alle disse Fornøielser ikke maatte gjøre hende utilfreds med sin fremtidige Lod.

„Du ved, min kjære Marian, det var en anden Sag, hvis du kunde se fremad til en Fortsættelse af et Liv som dette, ligesom de andre kan. For unge Piger i din Stilling, som maa bane sig selv Veie i Verden, var det meget bedre at vænne sig til Forskjellen.“

Sir Evelyn opdagede et ualmindelig sørgmodigt Udtryk i det yndige Ansigt, idet han passerede forbi; men han kunde intet gjøre da. I det Øieblik faldt hans Blik paa Harry Wyndham og Grace, der spadserede lidt afsteds.

„Hallo, gamle Kamerat!“ sagde han sagte og saa smilende hen paa dem; „jeg fordrer fuld Tilstaelse, huff det!“ og saa gik han videre.

Harrys Ansigt straaede. „Det er altsammen hans Berk. Hvorledes skal jeg nogenfinde kunne gjengælde ham?“ hvisttede han.

Evelyn saa efter Willy. Han opdagede ham til sidst lidt bagud, og det forekom ham, at han saa træt og bleg ud.

„Er du træt, Gutten min?“ spurgte han ængstelig. „Jeg er bange, du har gaaet forlangt.“

„Bare lidt; og vi er der snart nu. Er vi ikke?“

„Der er endnu to lange Marker, og de er temmelig ujevne ovenikjøbet; altfor lange for dig!“

„Na, men du kan ikke holde ud at bære mig, Evelyn!“ udbrød Barket, men gav paa samme Tid taknemmelig efter for den behagelige Følelse af Hvile, da Broren løftede ham op i sine sterke Arme. „Hvor god du er mod mig!“ tilføjede han og saa kjærlig ned paa ham; „du forstaar altid netop, hvad jeg trænger til, uden at jeg siger dig det.“

„Det er heller ikke saa vanskeligt,“ svarede Evelyn kjærlig. „Men ved du hvad? Jeg tror neppe, det gaar an for dig at ride hjem; det er lang Veie, og du ser ud, som om du havde haft nok deraf nu.“

„Na Evelyn, mener du virkelig det? Jeg har netop tænkt paa, hvor morsomt det vilde blive.“

„Ja, jeg vil ikke ligefrem negte dig det; men jeg tror, det vilde være bedst for dig ikke at ride. Du kunde sidde paa Ruffesædet mellem Barnes og George, hvis du ikke har lyst til at sidde inde i Bognen.“

„Ja, jeg vil gjerne gjøre det, hvis du ønsker det; jeg vilde ikke for alt i Verden gjøre den mindste Ting, du ikke likte.“

„Ja, jeg ønsker det virkelig, Gutten min; men det er bare for din egen Skyld. Foster skal lede „Snowdrop“ hjem, og Barnes vil kanske lade dig kjøre Gestene et Lidet Stykke, hvis du beder ham om det. Men pas paa, at

du ikke vælter dem; tænk dig bare Tante Cairne krable op af en Grøft!"

Willly lo muntert. Han lod ikke til at have taget sig saameget nær af sin Skuffelse.

Gele Selskabet havde nu naaet det Sted, hvor Bogene og Ridehestene ventede, og efterhvert som de, en for en, tog Afsted med Sir Evelyn, erklærede de alle, at det havde været en af de morsomste Udflugter, de nogensinde havde deltaget i. Alliston Ekvipagen kjørte frem sidst. Hvad vilde ikke Lady Cairne have gjort for at have May i god Behold ved sin Side. Hun forsøgte nogle Kunstgreb for at faa Rytterne til at ride i Spidsen; Sir Evelyn lod sig imidlertid ikke overliste af hende, men beordrede Bogene afsted. Han havde løftet Willly op paa Kuffesædet og kunde ikke lade være at bemærke, da de kjørte bort, hvor omhyggelig George holdt ham fast, og at endog Ruffens høitidelige Alvor var meget mindre end sædvanlig. Der var ganske vist ikke en Tjener paa Alliston, som ikke vilde gjøre hvadsømhøist for det Barn. May blev hjulpet tilhest først, og „Zephyr“ var ikke mindre syrig og kaad end om Morgenens; men hun var ikke det allermindste bange nu. Hjemturen var særdeles behagelig gennem de friske grønne Marker; Heben var aflaget, og Luften var opfyldt af den yndigste Blomsterduft. Det forekom, May som en deilig Drøm, hun turde ikke tænke paa, at det saasnart vilde være forbi. Sporledes det nu kunde være eller ei, kom de til at ride tilbage igjen i samme Orden som om Morgenens, og for to af Selskabet ialfald gif Turen kun altfor hurtig. Om Aftenen havde Sir Evelyn og Harry Wyndham en lang Pasfiar sammen. Det saa altsammen meget lovende ud. Mr Wyndham havde nu overtaget sin Fædrearv, og hvis Obersten, som han vilde tale med den følgende Dag, gav sit Samtykke, var der ingen Grund til Udsættelse.

Næste Dag var Mays sidste paa Alliston. Hendes Mod sank, da den Tanke faldt hende ind, idetsamme hun vaagnede. Sir Evelyn maatte være fraværende det meste af Formiddagen, og da han vidste, hun ikke vilde jøle sig saa vel tilmode inde i Huset sammen med Lady Cairne og Laura som ude i Skogen eller Haven med sin lille Ven Willly, ordnede han Sagen paa en for dem begge meget tilfredsstillende Maade; han gjorde det ogsaa tilbøielig for Willlys Skyld. Da han kom til ham om Morgenens med sin latinske Leksikon, bragte Udtrykket i det lille Ansigt ham til at lukke Bogen igjen, uden at han engang havde hørt ham i den.

„Du kan beholde den samme Leksikon til imorgen, Guten min,“ sagde han og trak ham hen til sig. „Jeg vil skrive til Presten Randolph og sige, at jeg holder dig hjemme idag. Jeg ved, du gjerne vil være sammen med Miss Leslie, da det er hendes sidste Dag her.“

Willly rødmede af Glæde. „Na Evelyn, hvor snil du er; saa kan vi gaa i Skogen igjen! Sporledes kom du til at tænke paa det?“

Gans Bror smilede. „Du føler dig vel ikke værre

efter igaar, hvad? Det var en temmelig anstrengende Tur for dig.“

„Nei, slet ikke; jeg morede mig saa hypperlig. Men jeg tror, det var godt, du ikke lod mig ride hjem; for undertiden, naar jeg rider nu, er det, ligesom jeg mister Beiret. Jeg ved ikke, hvorledes det kan være.“

„Er det?“ sagde Evelyn ængstelig. „Jeg maa ikke lade dig ride saalangt en anden Gang. Vend dig mod Dyret og lad mig se rigtig paa dig!“ De klare Dine, som saa kjærlig og tillidsfuldt mødte hans — var der noget-sømhøist usædvanligt i deres Glans? Var det lille Kind det allerringeste mindre rundt end tidligere? Na nei, Evelyn vilde ikke tro det! Gaarsdagen havde maaske været lidt for anstrengende for ham; han maatte lade ham holde sig i Ro idag.

„Gaa ikke længer end hen i Skogen, huff det. Jeg er bange, jeg ikke burde have taget dig med igaar; og dog — hvorledes kunde jeg have ladet dig blive hjemme!“

„Na, men Evelyn, tænk, hvor omhyggelig du var om mig, og hvilket langt Stykke Dei du har mig! Jeg tror ikke,“ tilspøiede han kjærlig, „at nogen anden stor, voksen Mand vilde tænke halvt saameget paa mig, som du gjør!“

„Men du er jo ogsaa mit Barn, ved du,“ svarede han og klappede ham paa Hovedet, „saa jeg drager naturligvis Omsorg for dig. Tænk, der er jo — lad mig se! — hvormange Aar mellem os — 17—18—19; ja, nitten Aar. Du er ni nu; er du ikke? Tænk bare,“ tilspøiede han leende, „hvor gammel jeg begynder at blive!“

„Men,“ svarede Willly trosthyldig, „jeg synes aldrig, jeg ser nogen, der er saa høi og sterk som du, Evelyn. May sagde netop igaar —“

Men hvad May sagde, fik Sir Evelyn aldrig høre; for i det Øieblik kom Wilson ind med et Bud til sin Herre, og Samtalen blev saaledes afbrudt.

May og Willly tilbragte en meget hyggelig Dag sammen i Skogen. Lady Cairne, der vidste, at Evelyn vilde blive borte til Klokken to, bekymrede sig ikke i mindste Maade om May, saa de var ganske uforstyrret. Om Eftermiddagen tog hun hende med paa en Kjøretur. Ved Middagsbordet faldt Talen paa en overordentlig smuk egte Jasmin fra Cap, der netop stod i Blomst i et af Driuhusene. Det var Sir Evelyns Yndlingsblomst, saa den blev omhyggelig pleiet og sjelden affaaret af andre end ham selv.

„De maa komme og se paa den, Miss Leslie,“ sagde han. „Huffer De den Samtale, vi engang havde om den og Stephanotus?“

„Ja, og jeg har meget stor Dyst til at se den. Willly gav mig en liden Kvist forleden Dag; den duftede saa yndig — men det var en, De havde givet ham,“ tilspøiede hun leende. „Han sagde, ingen anden end De rørte den.“

„Jeg har en stor Svagthed for den Blomst, maa jeg tilfæaa,“ sagde Sir Evelyn smilende; „men dette er første Aar, den har blomstret rigt, saa det maa være min Udskyldning.“ Om Aftenen, da de alle som sædvanlig spadserede omkring paa Plænen og i Gaverne for at nyde den

eneste virkelig behagelige Tid af Dagen, bad han hende komme og se paa den. Hun stod tilfældigvis i Nærheden af Fontænen, lidt for sig selv. Da de vendte sig for at gaa, kom imidlertid Laura ilende til og jagde, at hun ogsaa ønskede at se den, og hun kaldte ogsaa paa Miss Herbert. Der kom for et Øieblik et Udtryk af Misforståelse og Utaalmodighed i Sir Evelyns Ansigt; men han sagde ikke et Ord. May blev ikke ladet alene mere den Aften. Da Willy kom for at sige Godnat til Evelyn, sagde han hvissende: „Evelyn, jeg ønsker at bede dig om noget; maa jeg komme lidt tidligere end sædvanlig med min Vatin imorgen, for jeg vil gjerne plukke nogle Blomster i min Have, som May kunde tage med sig? Hun sagde, hun vilde komme og hjælpe mig at plukke dem lige før Frokosten.“

Evelyn taug et Øieblik. „Jeg skal sige dig noget, Willy; du kommer til mig tidlig, men istedenfor at gaa ud i Haven skriver du din Stil herhjemme, og saa skal du være med os til Stationen for at følge Miss Leslie. Jeg skal forklare Presten Randolph, hvorfor jeg beholdt dig hjemme.“

„Men saa kommer jeg slet ikke til Prestegaarden imorgen, gjør jeg?“

„Nei, du kan være fri forresten imorgen og være sammen med mig; jeg skal sørge for Blomsterne.“

Willy var henrykt. Men da Evelyn gjengjældte hans Hjærtetegn — kunde han vel med Sandhed sige, at han handlede aldeles uinteresseret? Næste Morgen gif han ned i Haven til det Sted, Willy betegnede som „sin Have“. Der var nogle smukke Roser, men ingen andre særdeles vakre Blomster. Han hørte sig netop over et af Rosen-træerne, da han hørte lette Fodtrin komme nedad Stien, og en blid Stemme raabte: „Willy, Willy!“ Han lod herde komme ganske nær, før han reiste sig iveiret eller talte. Hendes Overtællelse og Rødmen, der steg op i hendes Kinder, var saa umiskjendelig egte, at Sir Evelyn ikke kunde lade være at le.

(Fortsættes).

President Roosevelt som Friluftsmænd.

Presidenten ved, at skal han være en arbejdsdygtig, trofast Folkets Tjener, er det nødvendigt, at han tilbringer en Del af Dagen ude i den frie Natur, saa Blodet kan komme i raskere Gænge, og Lungerne kan fyldes med frisk Luft. For at kunne udføre det umaadelige Arbejde, der kræves af ham hver Dag, ved han, at han maa holde sin Helbred i allerbedste Stand. Et meget stort Antal af vore Præsidenter har truffet sig tilbage til Privatlivet som Invalider. Roosevelt er uden tvivl den kraftigste Mand, som nogensinde har været Præsident, men ogsaa hans sterke Konstitution vilde lide et Anæf, dersom han ikke paa det strengeste iagttog de simple Sundhedsregler. Han har nu indrettet sit Arbejde, saa at han hver Dag kan ta sig en god Spadsfætur eller Ridetur. Han søger helt hen til ensomme Steder, hvor han ialfald for en Tid kan

faste af sig Dagens Byrder, og give sig helt hen til Nydelsen af frisk Luft og Synet af Eng og Skove.

Præsidentens Lyst til at ta Legemsbevægelse, om han end bor i det hvide Hus, hvor alting efter gammel Skik maa være korrekt og høitideligt, deles ogsaa af hans Børn. Det hændte nylig, at en af de ældste Tjenere skulde vise endel besøgende de forskjellige Værelser i det hvide Hus. Da han nærmede sig „The East Room“, holdt han en liden Tale, hvori han gjorde dem opmærksom paa de mange vigtige historiske Begivenheder, der knyttede sig til dette Rum. Saa svingede han Døren paa vid Bælg. Det mest interessante Syn der mødte de besøgendes Blik, var en Gutunge, som stampede omkring Møblerne paa Stykker, idet han raabte til en Flok jevnaldrende Gutter, at om det end var Regnveir, var det altid Anledning til at faa sig Legemsøvelse i det hvide Hus. Tjeneren lukkede Døren i Hast, men ikke fort nok til at forhindre de besøgende fra at se og høre det hele.

Det hændte sig straks efter at Roosevelt var bleven valgt til Guvernør for Staten New York, at en Komite ønskede at faa ham i Tale i hans Hjem i Oyster Bay. En af Komiteens Medlemmer fortæller hvorledes, og i hvilket Arbejde, han fandt Guvernøren:

„Han var ikke inde, men han kunde ikke være langt borte, blev det mig fortalt. Han var gaaet hen til Stalden. Tjenestegutten vidste ikke, hvor han var, men havde lagt Merke til, at Roosevelt havde tat en Øks med sig; han var vist reist ned i Skoven.“

Det er ganske ikke bakkert at tilstaa, at ved denne Anledning blev den fremtidige Præsident af de Forenede Stater fulgt i sine egne Spor paa samme Maade, paa hvilken han saa mangen Gang havde fulgt sit Dytte paa sine Jagtture. Sneen holdt fremdeles paa at falde, og de eneste Spor, som var synlige var de, som førte over Savnegangen og hen til Skoven. Jeg havde aldrig før forstaaet, hvor rent ensomt og affidesliggende hans Hjem i Oyster Bay var før nu. Fra selve Hovedveien og op til Huset er det baade langt og brat, men fra Huset og bortover til de nærmeste Huse paa den anden Side er det endnu længer.

Længe før jeg kom ind i Skoven hvorfra de tunge kraftige Øksehug kom drønnende, forstod jeg at den nye Guvernør hug baade bent og sikkert. Han holdt paa at fælde et stort Valnødtræ, som stod indeklemmt mellem to endnu større Træer. Lisene løst rundt mig, før han lagde Merke til mig. Trøien havde han kastet af sig, og det var en Lyst at se de svære Whiffler, der bevægede sig under Skjorten. Jeg var en bitte liden Smule rødt for, at hvis jeg skulde tale til ham saa rent uforvarende, kunde jeg komme til at skræmme ham, saa han vilde slippe Øksen af Hænderne og skade sig. Men det var ikke nødvendigt at frygte for saadant; thi en Mand, som søger sin daglige Legemsøvelse ved at fælde seige Valnødtræer, blir ikke fort skræmt. Han bare kastede et Blik over Skulderen. Hans Briller var saa fugtige af Damp, at han ikke gjenkjendte mig. Han tog dem af, og spurgte:

„Hvad er paafærde?“

Jeg fortalte ham da om Komiteen, der vilde fortælle ham om en vis Plan, som nogle af Statens Politikere havde hittet paa, hvorved flere af Statens Interesser maatte sættes lidt tilside for „Fredens Skyld“. Vi troede det var bedst at han fik nys herom, før han paa Eftermiddagen skulde møde flere Reportere, hvoraf nogle var hans politiske Modstandere.

Det var en lang Historie, og han slængte Trøien over Skulderen mens han lyttede. Da Historien var tilende, vendte han sig mod Træet og greb Øksen. De vældige Sug fik Træet til at skjælve. Da Træet begyndte at hælde, sprang Gubernøren tilbage, og stod og smilte mens det faldt med et vældigt Brag just paa det Sted, hvor han vilde det skulde ligge. Da var det ogsaa, at han gjorde den eneste Bemærkning med Hensyn til den paa-tænkte Plan: „Jeg skulde ønske,“ sagde han med paataget dybt Alvor, „at enkelte Mennesker, vi kjenner, kunde gøres til Brændsel!“

Det er neppe nødvendigt at sige, at den daarlige Plan aldrig fik Gubernørens Bifald.

Naar han er hjemme i Dyster Bay tager han sig daglig en Ridetur. Han bruger aldrig de mere moderne Sadler, men benytter altid den saakaldte „cowboy seat“, som han lærte saa godt at kjende, da han laa ude i Vesten. Det var i de Dage, at han red rundt Prærien, de to sidste Dage man drev Kvæget sammen, med to brudte Ribben, uden at sige et Ord om sit Uheld. Han var ikke sikker paa, om det hørte med til god Skik derude, at nævne saadanne Smaating i den travle Tid.

Han har svær Dyst til at ro og svømme. Han har aldrig haft Taalmodighed til at sidde og seile i en Dystbaad. Det vilde være altfor tamt. Det maa kræve Anstrengelse skal Roosevelt synes om en Ting. Jægerlivet har store Lillokkelser for ham; thi det kan man gjøre saa anstrengende som man vil. Sidste Høst var han i Colorado paa en Jagttur. Da hændte det ofte, at han kom tilbage til Leiren om Aftenen saa træt, at han neppe kunde drage den ene Fod efter den anden. Intet Under, at en saadan Mand finder Fornøjelse i at komme ud i den friske Luft, naar han i timevis har siddet paa Kontoret og været optat af Problemer, paa hvis rette Løsning Nationens Belfærd afhænger.

Fra Fuglenes Verden.

Jeg vil saa Lov til at lægge ind et godt Ord for Skovskaden (Blue Jay) og fortælle, hvilken morsom Kjæledægge Dick var — siger en Korrespondent i et engelsk Blad. — Mange Folk mener, at disse Fugle altid er lune-fulde og brydsomme, men du ved, at de opholder sig i vore Frugthaver hele Vinteren, og naar Kulden er streng og Sneen dyb, kan man ikke andet end holde af at se denne smukke Blaafugl, med sin kongelige Duff paa Ho-

vedet, som den trodsjer Vinterens Storme og flagrer om fra Gren til Gren, naar de andre Fugle er borte.

De holder af at være i Nærheden af vore Baaninger og Udhuse, og vi pleiede at kaste Brødmuler og saadant Affald ud paa Sneen til dem; vi sagde, at Knopperne, de fandt paa Træerne, var deres Hovedret og Brødmulerne Desferten. De bygger helst sine Neder af Rødder og Rinder i et gammelt Ebletræ ganske lavt nede ved Stammen. En Vaar byggede visse Fugle sit Rede saa lavt nede, at vi kunde lige ind i det, og vi opdagede da 5 Æg af en grøngraa Farve sættet med brunt. Vi holdt os ganske stille for ikke at skræmme den kjære Fuglemor. I Fjrstningen pleiede hun at sidde i Nærheden og skjænde en hel Del, men siden nøiede hun sig med at sidde og se paa os med en trodsig Fordreining af Hovedet og et Udtryk i Øinene, som vilde hun sige:

„Hvad er det saa, I ønsker at se nu?“ Efter en Tidlang saa vi fem smaa Næb stikke op af Reden og fem fultne Munde vidt aabne, og Reden syntes saa liden og trang. Smaafuglene trivedes dog, og jeg pleiede at hjælpe at made dem. Siden tog jeg en af dem hjem i vort Hus hver Dag en liden Stund. Jeg pleiede at give ham Maisbrød, Æggeblommer og Poteter, prate med ham og stryge hans smukke Fjær, hvorpaa jeg atter tog ham tilbage til Reden.

Vi blev omfiden de bedste Venner. Han fulgte mig omkring udendørs og ind i Huset, dersom vi sad tilbords. Han var ikke det mindste bange, og om vi ikke holdt skarpt Øie med ham, fløi han gjerne hen midt paa Bordet. Da de andre Fugleunger forlod Reden, syntes Dick at foretrække at blive hos mig. Han tillod ingen anden at made sig.

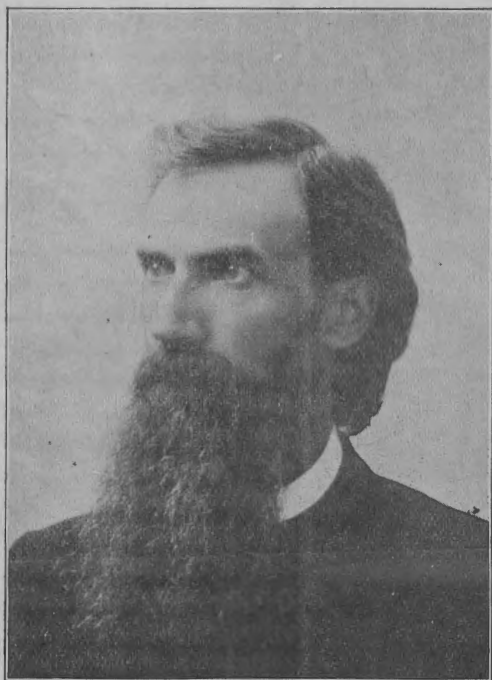
Jeg gav ham da en gammel Blitpøis-Dygte til Bolig; jeg stængte ham aldrig ind i Bur. Han havde Frihed at flybe, hvorhen han lystede, men han sad altid i Dykten.

Om Høsten, da jeg maatte gaa i Skole, blev det ensligt for Dick, og en Dag fulgte han mig henad Veien. Jeg lod ham være med saa langt som til et gammelt Piletræ, som stod ved Veikanten; thi jeg var bange, han kunde forville sig, dersom han fulgte mig længere, og jagede ham derfor et Stykke paa Vei hjemover igjen med min Solhætte (Sunbonnet). Kan du tro, at han sidenefter altid fulgte mig hen til dette Træ, og hvad der var endnu underligere, han pleiede ogsaa at møde mig der, naar jeg kom fra Skolen. Det gjorde mig saa lykkelig! Jeg havde ingen Søskende, men Dick og jeg havde det meget fornøjeligt, naar vi gik sammen hjemover. Han pleiede at hoppe op paa min Nistekurv og lokke og tigge, til jeg gav ham de overblevne Smuler fra min Nistemad, som jeg altid glemte til ham.

Den store Ozeandamper „Deutschland“ er fortiden det hurtigste Skib, som pløier Atlanteren. Det gaar 23½ Mil i Timen. Nu skal Hamburg-American Linjen bygge en Damper, der kommer til at gaa 25¼ Mil i Timen.

Formand G. Hoyme.

Formand G. Hoyme døde den 9de Juni Kl. 8.45 Formiddag i sit Hjem i Eau Claire, Wisconsin, i en Alder af 54 Aar. Han var Prest i 29 Aar. I 4 Aar var han Formand for Konferensen, og derefter var han Formand i 12 Aar for den Forenede Kirke, lige fra den blev stiftet og til sin

Formand G. Hoyme.

Død. Formand Hoyme havde et meget imponerende Udseende. Han var sødt til at være Leder. Bundet til hans stærke, praktiske Greb var et dybt poetisk Temperament. Høifindet og vennesæl var han som saa. I geistlig Beltalenhed stod han vistnok høiest blandt det norsk-luth. Prestestab i Amerika. Han var syg i flere Maanedes. Hans sidste Ord var: „Det skulde være godt at vaagne og se smilende Ansigter.“

Store Kirker til Minde om Martyrer.

Fire store Stenkirker er bygget i Antanarivo, Madagaskars Hovedstad, paa fire af de Steder i Byen, hvor indfødte kristne har lidt Døden for sin Tros Skyld.

Byen er bygget paa en lang Bjergforhøining, der hæver sig høit over de omkringliggende Sletter. Midt i Byen ligger Slottet og de kongelige Bygninger, hvis Tag og Taarn rager høit mod Sky. Men i den sydlige Del af Byen og i den nordlige sees to andre prægtige Bygninger. Det er to af de fire saakaldte „Minde-Kirker“.

Som det norske Folk noksaa godt ved, saa har Evangeliets Udbredelse paa Madagaskar mødt sterkt Modstand.

Endog i de tre eller fire sidste Aar har mange indfødte kristne ladet sit Liv for Kristi Navns Skyld. Disse Kirker er imidlertid bygget til Minde om de mange kristne, som led Martyrdøden til forskjellige Tider mellem 1837 og 1860 under den hedenske Dronning Ranabalona den 1stes lange Regjeringstid. Med forunderligt Mod og stor Tro til Gud holdt de smaa Menigheder ud mod alle Dronningens Forsøg paa at knuse dem. Hundreder blev røffet paa forskjellige Maader: ved Bøder, Indespærring, Tab af militær Rang og ved at gøres til Slaver, mens omtrent 200 led Døden ved at hugges istykker, stenes, forgiftes eller ved levende at brændes. Det var for at disses Tro kunde mindes endnu mere, at man byggede fire store Kirker paa Steder, hvor de havde lidt Martyrdøden.

Det var Missionær Ellis af den engelske Mission, som kom paa denne Tanke. Han fik Kongen paa Madagaskar til at sætte tilside fire udmerkede Tomter. Saa sendte Ellis et griberende Dpraak til det engelske Folk og bød om firte til femti Tusen Dollars. Det tog ikke lang Tid, før der var indkommet mere end denne Sum. En dygtig Arkitekt blev sendt til Madagaskar, og det store Arbejde begyndte. Kirkerne blev bygget af Sten og rummer helt op til 1500 Mennesker.

Det første Kirke blev bygget paa det Sted, hvor den første Trykmaskine blev opført, og hvor Bibelen først blev trykt paa de indfødtes Sprog. Her havde den første Menighed holder sine Møder i en Kirke, som under Forsølgelsen blev gjort til en Stald. Det var i samme Kirke, at mange af Menigheden blev lagt i Lænker og dræbt paa forskjellige grusomme Maader. Siden den Tid har dette Sted været et Slags Hovedkvarter for den kirkelige Birkføjhed i Hovedstaden.

Den anden Kirke ligger paa Bergsøidens sydlige Spids og kan sees fra alle Kanter. Nogle saa Fod fra Kirken er en liden Gule i Bergkanten. Det var her at den første Martyr paa Madagaskar led Døden. Det var en ung Kvinde ved Navn Rosalama, som den 14de August 1837 blev spiret til døde. Hun var forud blevet pint paa det ynkeligste ved at lægges i Jern, ikke saameget for at holdes i Forvaring som for at pines. Jernene bestod af Ringe og Stænger, der var saaledes fæstet rundt hendes Fødder, Hænder, Knæer og Nakke, at hele Legemet blev tvunget ind i en saadan Stilling, at Fødder og Hoved høiedes tilsammen. Da hun naaede Dødsstedet, knælede hun roligt ned og anbefalede sig i Herrens Haand, og i denne Stilling blev hun gjennemboret med Spyd.

Det næste Aar blev Kasaralahy, en ædel og varm kristen, dræbt paa samme Maade og paa samme Sted. Senere blev ni halshugget paa dette Sted. Denne Kirke rummer over 1,000. Den blev indviet i 1869, og Dronning Ranabalona den II og Statsministeren var tilstede.

I den nordlige Del af Byen ligger den tredje Kirke. Den staar just paa det Sted, hvor fire indfødte kristne, tre Mænd og en Kvinde, alle af ædel Byrd, blev brændt

tildøde. Grundet paa deres høie Stand blev de ikke bundet til Pæler og baaret til Vaalet, men fik Lov til at gaa. Med forunderlig Frimodighed traadte de op paa Høien syngende Salmer. Ingen Angst var skrevet paa deres Ansigter og ikke kviede de sig for den forestaaende Smerte.

Da de naaede Stedet, stirrede de roligt paa Forberedelserne og blev saa bundet til Pælen. Vaalet blev tændt, men fra den gnistrende og spragende Ild hørtes ikke Smerteskrig, men Lovsang og Bønner. Det sidste som hørtes fra Vaaket var denne Bøn:

„O Gud, modtag vor And, thi det er formedelst din Kjærlighed at dette har rammet os; og tilregn dem ikke denne Synd!“

„Saaledes,“ siger et Dienvidne til denne mindeværdige Scene, „holdt de paa at bede saalænge der var Liv i dem; saa døde de stille og roligt. Sandhed stille var deres Bortgang og stor var Folkenes Forundring!“

Den samme Dag var flere kristne blevne styrket udover en Klippe paa et andet Sted. Disse lemlæstede Legemer blev nu bragt til Vaalet og brændt sammen med de fire. Denne Kirke blev indviet i 1870. Pengene til Bygningen blev samlet ved Søndagskolebørnene i England.

Den fjerde Kirke er bygget kun nogle faa Skridt fra den forfærdelige Klippekrænt, som kaldes Ampamari-nana (Nedstyrtningsstedet). Styrtningen falder lodret 300 Fod til en Slette nedenunder. Ved Foden af Klippen er der opdyngnet en Masse med Stene af alle Størrelser, som i Tidernes Løb er løst fra Klippevæggen og faldt ned. At bli kastet ned fra denne Klippe var den gamle Maade, hvorpaa man straffede Troldmænd, og nu da disse kristne dristede sig til at trodse Dronningens Bud, troede man at de var kommen under Indflydelse af en eller anden hemmelighedsfuld ond Magt. Den 28de Mars 1849 blev 15 kristne dømt til at lide Døden paa denne Maade. Indviklet i smudsige Tæpper, og med tilstoppet Mund, saa de ikke skulde kunne Tale, blev de hængt med Hænder og Fødder til Pæle og baaret til Retterstedet. Men Forsøget paa at tilstoppe deres Mund lykkedes ikke ganske, thi de bad og talte til Folkemængden langs den hele Wei. Saaledes naaede de Klippen. Et Reb blev da bundet rundt Livet paa hver af dem, og fjorten Stykker, den ene efter den anden, blev sænket ned et Stykke. Medens de hang i denne Stilling, haabede deres Forsølgere at de vilde opgive sin Tro, og en stod med en skarp Kniv færdig til at affjære Rebet paa Legn fra Hovedsmanden. Saa blev Spørgsmaalet rettet dem for sidste Gang: „Vil du slutte at bede?“ Men det eneste Svar de fik var et bestemt „Nei!“ Derpaa blev Legnet givet, Rebet blev affjæret, og i næste Dieblis laa deres blødende og lemlæstede Legemer paa Klipperne nedenunder.

Run en af de dømte blev sparet — en ung Pige, som var meget afholdt af Dronningen. Denne ønskede at redde hende, og hun blev derfor spurgt, om hun vilde tilbede Guderne og derved spare sit Liv. Hun negtede paa saa kraftig en Maade, og var saa bestemt at gaa med

fine Brødre og Søstre til Himlen, at en Officer, som stod i Nærheden, slog hende i Ansigtet og raabte: „Du er gal!“ De sendte Bud til Dronningen, at Pigen havde mistet sin Forstand, og at hun burde sendes bort i Forvaring. Dette blev gjort og i mange Aar blev hun holdt i Slaveri.

Disse Kirkebygninger har ikke været af liden Betydning. For det første, saa overbevistes de indfødte Gedeninger om, at Kristendommen ikke var noget forbigaaende, noget midlertidigt, men noget som skulde vedvare. For det andet, saa var det et kraftig Bevis paa, at de kristne i England sympatiserede med de forfulgte Martyrer og troede dem værdige til Gufommelse, og for det tredje, saa blev en stor Skare af indfødte Arbeidere oplærte til at udføre alle Slags Byggearbejde. Disse Kirker var de første solide Bygninger i Hovedstaden; nu kan man se store og moderne Bygninger i alle Dele af Byen. Saa paa det aandelige og timelige Omraade har disse Mindekirker stor Betydning.

En Kinesers Bøn.

En kristen Kineser kom under Boyeroprøret fra Tient-sin til Shanghai, men maatte snart vende tilbage. Før han reiste hjem, holdt han følgende Bøn paa et Møde i Shanghai:

„O Herre, vi priser os lykkelige i Trængsler, saasom du Herre har lært os, og da du ved, at det er haardere at leve en Martyrs Liv end at dø en Martyrs Død, saa hjælp os at bringe dette mindre Offer, om saa er din behagelige Vilje. Skulde en eller anden lig Peter fornegte dig i Fristelsens Time, o Herre, vend dig mod os og se paa os, saa som du gjorde med ham, og opvæk Fornegteren ved dette Blik til et Liv, som kan bære dig et kraftig Vidnesbyrd, saa som du styrkede den svage Discipel efter hans Fald!“

Da han kom hjem blev han og 60 andre dræbt af Boyerne.

*

Bestyrerinden af en Pigeskole i Peking siger, at hun nu har ligesaa mange Elever, som hun havde før Oprøret. Hun finder at Eleverne har høstet stor Nytte af de bitre Erfaringer, de maatte gennemgaa, idet deres Karakter er betydelig styrket og udviklet. Hun ser Fremtiden imøde med større Haab end nogenfinde før.

*

Treti Aar siden maatte den hellige Skrift trykkes hemmeligt i Japan, og Eksemplarer blev udsendt kun efter Mattens Frembrud. De som var beffjæstiget i dette Arbejde, satte derved sit Liv paa Spil. Nu er der i Yokohama et Trykkeri, der udgiver Bibler ikke alene paa japansisk, men sender ogsaa Bibler til Kina, Tibet og Philip-pinerne. Sidste Aar blev der solgt 138,000 Eksemplarer i Japan eller 30,000 mere end det forrige Aar. Der er i samme Land en Bibelforening paa 10,000 Medlemmer,

som er blevet enige om, at læse bestemte Afsnit af Bibelen hver Dag i Aaret.

*

Mr. K. Kataoka, som i fire Aar har været President for Underhuset i Japans Storting, er blit valgt til President for Japans Statsuniversitet. Han har i en lang Aarrække været en kristen, og alle som ønsker Kristendommens Fremgang i Japan glæder sig over, at han nu vil sættes i en Stilling, hvor han kan øve stor Indflydelse. Han er den samme Mand, som nogle Aar siden havde Mod til at sige, at hvis han skulde vælge mellem Storting og Kirke, saa vilde han vælge Kirken.

*

Overalt hvor Folket tilbeder sine Fædre holdes naturligtvis Gravpladserne i stor Vre. Dette er en noksaa knudret Kjendsgjerning for Kompanier, som bygger Jernbaner i Kina eller Korea. Et Kompani, som nu bygger Jernbane i Korea, møder sterkt Modstand fra den mægtige Chong Familie, i Nærheden af hvis Gravplads Jernbanen mellem Seoul og Fusan er udstykket. Hvis denne Jernbane skulde lægges flig, at den ikke kom nær nogen Gravplads vilde den bli 1,000 Mil lang istedetfor 300.

*

Den kinesiske Entedronning og Keiser vendte tilbage til Peking fra sin Landsflygtighed i Januar. I Forbindelse med Hoffets Tilbagekomst indtraf flere nye Ting. Det ene var Hoffets nye Maade at rejse paa. Aldrig før har de reist med Jernbane. Denne Gang rejste de med Jernbane over to Hundrede Mile og fik saaledes Anledning til at sammenligne den gamle Maade at rejse paa med den nye. En anden ny Ting var, at Udlændinger fik større Anledning til at se det keiserlige Følge. I Peking havde mange samlet sig paa Muren, og de udenlandske blev ikke paa nogen Maade forhindret fra at se Følget, da det drog gennem Porten. Keiseren var et Stykke foran Keiserinden. Da de kom ind paa Pladsen mellem den ydre og indre Port steg de ned. Keiseren høiede sig kun foran det ene Tempel, men Dronningen høiede sig for de to Templer, som staar paa hver Side af Veien. Da hun vendte sig mod sin Bærestol, saa hun op mod Udlændingerne paa Muren og høiede sig flere Gange. En eller to af dem løstede paa Hatten medens de andre fotograferede hende med sine „Kodaks“.

Svorledes han blev Missionær.

Mange Aar siden holdt en engelsk Kunstner paa at male et Billede, som skulde bære Navnet: „En falden Kvinde.“ Alt efter som Billedet voksede, blev Maleren mere og mere grebet af den Tragedie, han forsøgte at udtrykke. Billedet skulde repræsentere en kold, stormfuld Vinternat, hvori en fattig Kvinde, tyndt klædt, med et Barn trykket til sit Bryst iler nedad den mørke, folketomme Gade. Kun svage Lys blaffer her og der, og alle Døre er lukket og laast. Medens han tegnede Nøden og Smerten i den stakkels Kvindes Ansigt, kunde han ikke

længer beherske sine Tørelser, men fastede sin Pensel paa Gulbet og raabte: „Hvorfor ikke gaa ud og redd de som er bildfarende?“ Han forlod sit Arbejdsværelse og bestemte sig til at studere til Præst; han rejste til Oxford og ved Hjælp af sin Pensel tjente han nok til sit Ophold den Tid han var paa Skolen. I to Aar var han Præst i det nordlige England, men da han ønskede at gjøre noget mere direkte for de nedfunkne, rejste han til London. Her arbejdede han i fem Aar. Men for sin Samvittigheds Skyld fik han ikke Ro til at arbejde i et Land, hvor der var saameget Lys. Han fik et brændende Begjær efter at drage til det mørkeste Sted i Verden og der virke for de dybest faldne. Han bad om at bli sendt til det østlige Afrika, og med Tiden blev han Biskop i Uganda. Denne Mand er den nu verdensberømte Biskop Tucker.

Hvorfor Samfundene gaar tilbage.

Flere Kirkesamfund har de sidste Aar maattet rapportere, at deres Medlemsantal har svundet ind, og det ikke saa lidet heller. At Spørgsmaalet, hvorledes der kan raades Bod paa dette, blir ganske vigtigt er naturligt. Aarsagen til denne Nedgang er efter flere ledende Kirke-mænd den, at Menighederne forsømmer Børnenes Religionsundervisning. Ved at sammenligne Antallet af Søndagskoleeleverne med Antallet af Ungdomme, som blir Menighedsmedlemmer opdager man, at store Skarer af Børn slipper os ud af Hænderne og tabes for steds. Katolikerne, og for en stor Del Lutheranerne, staar høiest paa Listen af de Samfund, som holder Ungdommen hos sig, og disse to Samfund er det jo ogsaa, som lægger mest Vægt paa Børnenes Religionsundervisning. Men ogsaa inden de lutheriske Menigheder er der paa mange Steder sørgelig liden Sans for denne vigtige Gren af Menighedsarbejdet, nemlig en nogenlunde systematiff Undervisning af Børnene i Kristendommens Hovedsagheder. I Hjemmene blir der svært lidet gjort i saa Henseende. Der er nok altfor saa Hjem, hvor Far eller Mor sætter sig ned med sine Børn, og ikke alene taler med dem mere eller mindre uklart om Gud og Jesus, men som virkelig underviser Børnene i vor ypperlige Børnelærdom. Saa skal da Søndagskolen ta paa sig det Arbejde, som for en stor Del burde gjøres hjemme. Søndagskolen er noksaa billig — for Forældrene. Ikke behøver de at betale nogen Lærersløn, hvilket er jo en meget udmerket Ting, og ikke behøver de at besøge Søndagskolen og opmuntre Lærerne og Børnene heller. Der er jo altid nogle saa godhjertede Mænd og Kvinder i enhver Menighed, som kan tage Plichten fra Forældrenes Skuldre og lægge paa sine egne. Søndagskolen har vistnok sin Plads og især her i Landet, hvor der er ingen Religionsundervisning i Folkeskolen, men den løser ikke Forældrenes fra den store Pligt, de skylder sine Børn, at undervise dem i den kristne Religion.

Religionskolen har ikke endnu faaet den tilbørlige

Plads i Menighedsarbeidet. Ikke indser man dens store Nødvendighed, og ikke støtter man den paa langt nær som man bør. Det gjælder at faa saa billig Lærer som mulig, naturligvis. Man har Penger til alt andet, naar det gjælder at ha det saa nyt og fint som Naboerne har, men det er vist ikke svært ofte man forsøger at overgaa hinanden i at give til Religionskolen. Man er ikke vaagnet op til at se, at det er langt mere nødvendigt at Barnets Sjæl faar god og grundig Rede paa Salighedsveien end at det har fine Klæder. Følgen af dette maa bli, at Børnene faar den Opfatning, at Religion og Menighed er ikke saa svært nødvendige Ting alligevel. Ungdommen har af praktisk Erfaring lært, at det gjælder først og fremst at sørge for de jordiske Ting, og hvis der er nogen Tid og Interesse tilovers for aandelige Ting, saa er det ikke ud af Veien at tage lidt Hensyn til de aandelige Ting ogsaa. Men Ungdommen har ikke af Forældres Liv og Levnet lært, at det vigtigste af alt er at bli bekjendt med Guds Vilje og gjøre den. Ungdommen har ikke faaet den urokkelige Opfatning, at det gjælder først og fremst at søge og arbejde for de Ting, som hører Guds Rige til. Havde de unge faaet denne Opfatning ved at se hvor meget Forældre havde gjort for at de kunde oplæres i Guds Vilje i Hjemmet og paa Religionskolen, saa vilde ikke saa store Masser gaa tabt for Gud og hans Menighed.

Perijannan.

Hvad en Hedningegut lærte ved at læse Bibelen.

Han levede i Nærheden af den store Stad Konubatur. I denne Stad boede to Missionærer; den ene af dem fik høre om Perijannan. Han var for nylig sammen med sine Forældre og Slegtninge til en stor Gudeseft, men vægrede sig bestemt mod at bede til Guderne. Hvordan mon han var kommen paa de Tanker? Ja, nu skal jeg fortælle eder det.

En Farbroder af ham havde en Gang faaet en Bibel af en Missionær; denne Bibel havde han givet Perijannan. Men denne kunde ikke læse og var meget nysgjerrig efter at faa at vide, hvad der stod i den store Bog. Blandt hans Kamerater var der en Gut, som gik i Skole, denne lærte ham at læse, og da han havde lært Bogstaverne og lært at bogstabe, begyndte han med at stave sig gennem Bibelbogen. Til sidst lærte han at læse, og var nu meget flittig til at læse i sin Bibel. Hver Dag maatte han drive sin Faders Kvæg ud og vogte dem, men han havde stadig sin Bibel med sig og læste i den ude paa Marken. Missionærerne havde hørt Tale om denne bibellæsende Hedningegut, og den ene af Missionærerne ønskede at besøge ham, for at lære ham at kjende. En Dag begav han sig paa Veien og naaede Vandsbhen Kalathanwalasu, hvori Perijannan boede. Han var ude hos sit Kvæg.

Missionæren gik ud til ham, men fandt kun hans Fa-

der, hans Farbroder og en Svoger. Unglingen havde faaet at vide, at Missionæren vilde besøge ham og var gaaet ham imøde, men traf ham ikke. Missionæren gav sig nu til at tale med de tre Slegtninge, de hørte tause paa ham. De mente, at Kristendommen kunde være god og sand, men, ligesom der er forskellige Folk, saaledes er der ogsaa forskellige Guder og forskellige Religioner. Saadan sigte mange hedenste Indiere endnu ofte.

Imidlertid var Perijannan kommen tilbage. Han gjorde straks ved sin mandige Optræden, sit smukke Ansigt og sit frimodige Væsen et godt Indtryk paa Missionæren.

„Naa, hvor langt er du kommen med din Bibellæsning?“ spurgte Missionæren. Perijannan svarede, at han havde læst det gamle Testamente en Gang og var nu atter kommen til den 50de Salme; det nye Testamente havde han læst tre Gange og Evangelierne hele fire Gange.

Missionæren spurgte, om han maatte prøve ham, om han kunde huske noget af, hvad han havde læst.

„Hvem var Johannes den Døber?“ Iød det første Spørgsmaal. — „Han gik foran Jesus og beredte Herrens Vej.“ — „Hvad gjorde Jesus, da han saa de handlende i Templet?“ — Han drev dem ud og sagde: „Mit Hus skal være et Bedehus, men I har gjort det til en Røverhule.“ — „Hvilke Ord talte Jesus paa Korset?“ — „Min Gud, hvorfor har du forladt mig? Det er fuldbragt! Fader, i din Haand befaler jeg min Mand.“ — Endelig spurgte Missionæren til sidst: „Hvem var David?“ — „David var en fattig Hyrdebrenng ligesom jeg, men Gud var med ham og gjorde ham til Konge. Hvorfor skulde Gud ikke ogsaa tage sig af mig og hjælpe mig?“ —

Ikke sandt? Den Ungling havde læst sin Bibel med Opmerksomhed. Ja, endog Spørgsmaalet: „Hvad skulle vi gjøre for at blive salige?“ besvarede han ved at nævne Bibelord af Bjergprædikenen. Missionæren gav ham nu en Table og Grisler, at han ogsaa kunde lære at skrive; Perijannan vilde meget gjerne i Skole, forhaabentlig kommer han der ogsaa snart. —

Moody fortæller: „Jeg har hørt om en Mand, som gik i en Kirke seks Maaneder, uden at nogen talte til ham. For en stor Del var dette naturligvis hans egen Feil, men saa en Søndag Formiddag, da Presten i sin Prædiken havde talt om, at vi skulde gjenkjende hverandre i Himlen, sagde denne Mand til en af de Ældste, idet han gik ud:

„Vil De være saa snil at bede Presten tale næste Søndag om, at vi bør lære hinanden at kjende her i Verden. Jeg har nu gaaet i denne Kirke et halvt Aar uden at nogen har talt til mig.“

*

Det har været paastaet, at Lillabningen af Opium i Indien har aftaget sterkt i det sidste, men denne Paastand er desværre ikke korrekt. Sandheden er nok den, at der blev lavet mere Opium sidste Aar end noget andet Aar paa lang Tid.

Maksim Gorjki.

En russisk Digter.

Det hænder nok altfor ofte, desværre, at unge Mænd og Kvinder med stor naturlig Begavelse stænges ude fra al Anledning til at lade denne Begavelse komme til sin Ret. Men ofte hænder det ogsaa, at Begabelsen, Geniet, bryder gennem alle Hindringer og vinder den Ære og Agtelse, som det fortjener. Den unge russiske Digter, som her skal fortælles om, er et slaaende Eksempel herpaa. — I det sidste har man begyndt at oversætte hans Fortællinger paa engelsk, og flere af hans kortere Skitser har allerede fundet Veie ind i de amerikanske Tidsskrifter. Følgende Træk fra hans Liv er efter „Kringjaa“, et norsk Tidsskrift:

Maksim Gorjki er ikke Mandens virkelige Navn; ligesom i sin Tid Voltaire har han døbt sig om, da han skulde sætte sit Navn paa et Titelblad. Egentlig hedder han Aleksis Maksimovitj Pejtkof, og er født i Nisjni-Novgorod den 14de Mars 1869 (eller 1868, siger andre). Hans Far var Tapetserer, hans Bestefar, siger somme, var Malersvend, hvorfor Aleksis blev skreven ind i Malerlauget. I sit femte Aar mistede han sin Far, i sit niende ogsaa Moren. Smidlertid fortæller Botkianovski, at Farfaren var Officer ved en sibirisk Afdeling, og at han var saa brutal mod Soldaterne, at selveste Czar Nikolai I affatte ham. Denne brutale Mand var ogsaa hjemme saa utaalelig slem, at hans unge Søn rømte fra Tobolsk og tilfods fandt frem til Nisjni-Novgorod, hvor han blev Gaandværker. Mod sin Families Vidende ægtede han en rig Rjebmands Datter og fik med hende Sønnen Aleksis. Dennes Morfar havde oprindeligt været simpel Burlak eller Baadhøler ved Floden, men ved Kløgt og Flid tjente sig op Penge, saa han kunde aabne en Krambod. Tilslut gik det ud med ham, og hans forældreløse Dattersøn maatte tages ud af Skolen før han endnu havde lært stort mere end at læse lidt indenad. For at tjene sit Brød blev Gutten sat i Stomagerlære. Med sit urolige Blod trivedes han ikke længe ved Læsten, han rømte af Læren og kom i Brød hos en Helgenmaler. Men ogsaa dette var noget ulideligt Pirkeri; han sneg sig ombord paa en Dampbaad og fik Tjeneste i Kabjten.

Her paa den brede Volga var han kommen i sit rette Element; her gik det vildt til som i Eventyrerne. Volgas vide Gavn er alle Rømlingers og Landstrygeres Tilflugt; her gjælder bare de Love, en selv kan hævde. Til og med mødte ung Aleksis i sin Kabjts den rette Mand efter hans Hode, Stueren Mikael Smurn, en stærk Rjæmpe, som i sin Tid havde været Underofficer, og som ikke alene kunde læse, men som ogsaa eiede en hel Riste fuld af herlige Sager at læse: Helgenhistorier, „Alippen og Troen“, Eventyrromaner, fædrelandste Heltesagaer, samt Gogol og Nekrasjof. Paa Fribagterne tog Stueren sin Grydestraber med sig hen i en stille Kro

og indviede ham i den myldrende Verden, som laa gjemt i Bogkisten. De to Rokke spælgede i den vidunderlige Romantik. Imens levede han Livet med i en Verden, som yrede af Stof for realistiske Studier: alt det Udstud af Samsundet, som drev om paa den vældige Flods Strømhvirvler; han stod selv i Rullerne blandt disse „Barjod-Gjængere“ (Bosjaki), hvis Gimmerige er Brændevinskjappen, og hvis Gavn i Livet synes at være Lugthuset. Men for Aleksis var Smurns Bogkiste Indbegrebet af alt gjildt og gromt. Paa Veien fra Nisjni-Novgorod til Astrakan pleiede han at være indom Bryggen i Kasan, og her hørte han der var et Univerfitet eller Lærdomsskole for unge Mænd som ham. En vakker Dag Skuden laa der ved Bryggen, stak han op til Univerfitetet for at slukke sin brændende Tørst efter Kundskab. Ja, hvad kan ikke en 16-aarig falde paa at gjøre for at se sin Drøm opfyldt? I Farten havde han glemte at tænke over, hvad han vel skulde leve af, mens han „laa ved Univerfitetet“. Den nybagte Student maatte se sig om efter Brød; det endte med, at han tog Arbeide hos Bageren, og isteden for at proppe sin hungrige Mand, fik han smukt lære at lade Suffertringler mod tre Rubler i Maanedsløn. Disse fine Studenterdage — nei, Bagerlæredage, har han siden skildret i Novellen „Konovalof“. Nede i Bagerikjælderen, i Nattestilheden, mens Bagverket stod i Ønnen, var det han begyndte at skimte sin Opgave: at give et Billede af det russiske Folk, sli han kjendte det. I sine Fristunder levede han et sterkt Liv, dels blandt allfens Kamerater af den Kaste, han var døbt, „bivskjije Ijudi“ (forhenværende Mennefter), dels blandt en Folk fattige Studenter, som levede i en Rus af „Tidens Tanker“. Dybsindige Bøger læste de sammen, og debatterede sine Drømme om Fremtidsfundet, der Sulten ikke skulde være mere og ikke Uretfærdigheden. Fra Bageriet tyede han igjen ud i fri Luft; han levede som Sjauer paa Bryggerne, bar Rufferter op for Reisende, gik om i Gaardene og sagede Ved. Det var usle Dage for en, som sværmede for at blive værdig til at være „en bærende Kraft i Menneftesamfundet“. Skulde det ikke lykkes ham at drive det videre end til at slænge gennem Livet som en Sluff? Han var alt nitten Aar og ginede ingen Udvei. Saa laa han da der en Morgen med en Kugle i Skallen, men Lægen fik draget den ud, og Selvmorderen maatte tage fat paa det usle Liv igjen. Til en Begyndelse vandred han om i Gaderne og solgte Pærer. Om Kvældene stræved han med Bøgerne igjen, baade videnskabelige og literære Sager.

Omfrider greb han igjen til at fare med en Floddamp, saa slap han da at gro fast paa et Sted. Det bar nedad Volga, til Kaukasus, over til Sortehavet, som Baadhøler, Sjauer, Fister, Dokarbeider, Jernbanesluff, Pensemand, Arbeider i Jern- og Saltgruber — kort sagt alt optænkeligt, som en Ostreifer kan plumpe op i. Saa maatte han hjem til Nisjni-Novgorod for at blive Soldat; men Saaret efter Skuddet i Panden gjorde ham kasabel. En Tid slentrede han om med en Dunk Kvas og

høfredede ud i Glessevis paa Gader og Stræder. Tilflut havnede han ved et Tilfælde paa Kontoret hos en Advokat Danin, som lærte at flette hans glimrende Gode og tog sig af hans Uddannelse. Men Aleksis duede ikke længe til at sidde i Ro paa en Kraf, selv om han havde det forholdsviis godt; ud paa vilde Veie drog hans Gu ham. Paany vankede han Land og Strand rundt som en egte Bøssjak, uden Rist og Ro. En Steds var han Gjaeter, et andet Sted sang han sig gennem Gaardene.

Paa disse Streiftog stødte han sammen med en forkommen Student, som han i sine Skisser kalder Aleksander Kaljusjny; denne Tyr fatte ham paa den Tanke at skrive ned, hvad han havde oplevet og lade det trykke. Det var i 1892. Maret efter, mens han flakkede om i Kaukasus, saa han sin første Fortælling „Makar Tjudra“ paa Tryk i Tiflisbladet „Kavkas“. En Stund efter drev han nord over igjen til Nisjni-Novgorod, sit Hjemsted, og slog sig ned her for at leve som Bidragsyder til Provinshlade. Et usfelt Levebrød var det, men nu havde han da fundet sit Kalb.

En vakker Dag faldt et Stykke af ham i Hænderne paa den bekjendte Digter Korolenko og — endelig var den nye Mand i Literaturen opdaget. Han kaldte sig, som nævnt, Maksim Gorjki, d. e. Maksim den Vitre, naar han skrev, — og sandelig fandt man, at det var et høveligt Navn, da man, d. v. s. det literære Publikum, for vel tre Aar siden opdagede ham som Medarbejder i Korolenkos eget Tidsskrift.

Med en saa fin Fadder var det ikke svært at faa et godt Navn. Men at det er paa sin Produktions eget Værd, han har bundet sine Landsmænds Agtelse, derom vidner det efter russiske Forholde uhørt store Oplag, hvori hans Fortællinger nu alt trykkes — hele 20,000. I 1899 kom den unge Berømthed og til Petersburg; der blev arrangeret en offentlig Dplæsning af ham, og Hovedstadens Ungdom tog Salen med Storm for at hylde sin nye Helt med en Bisaldshilsen, der steg til Dilerium. Siden er det blet Skif og Brug, at dygtige Foredragsholdere læser op Gorjki Sager rundt om i Landet; efter et hundrende Bisald sendes der saa Gyldningsstelegram til den beskdedne Mand i Nisjni-Novgorod.

Iffor Vaar havde Ruslands berømte Maler Rjæpin udstillet Gorjkis Portræt; det gjorde Furore paa Petersburg Salon. Man saa en sterkbbygget Kar i almindelig Bondebluse med et kraftigt, viljepræget Ansigt og en tyk Manke strøget paa maa og fæa op fra Panden. En egte Type paa den intelligente russiske Musjik, kjæf og tænksom.

God Tone — daarlig Tone.

God Tone er det:

At tænke før man taler.

At lade andre ogsaa komme til Orde.

At erindre, at ondskabsfulde Vittigheder ogsaa rammer en selv. —

Taalmodig at høre paa, hvad andre har at sige, uden at afbryde eller falde i Talen.

At afholde sig fra at tale ondt om de fraværende.

Paa en hensynsfuld Maade at drage dem ind i Samtalen, som af Naturen er af en fty og tilbagetrukken Natur.

At holde sig fra at udfritte andre om deres private Anliggender.

At afholde sig fra at rose eller smigre — om end belfortjente Personer — i deres Nærværelse.

Daarlig Tone er det:

At tale for meget.

At tale stadig om Penge eller andre materielle Ting.

At tale for at vise, hvor god, klog og fornem man er, eller hvor mange Kundskaaber man har.

At rose sig af sine fine, rige Bekjendtskaaber, eller, endnu værre, af sin egen Rigdom.

At tale uophørlig om sig selv eller sine egne Familienliggender.

At udtale sig tvilende om Sandfærdigheden af en uskyldig Historie i Fortællerens Nærværelse.

At falde andre i Talen eller forsøge at rette paa, hvad der siges.

At forsøge at latterliggjøre andres Udseende, Dpfsjæl, Alder osv.

At vedligeholde en Samtale om Ting, der ikke paa nogen Maade kan interessere de tilstedeværende.

At kritisere eller finde Feil ved Ting, som af Verten og Vertinden er arrangeret til Fornøielse.

At opvarte med Slader, Bagtalelse eller smudsige Historier.

Smaaspøg.

„Nu, kan man høre godt i eders nye Kirke?“

„Ja, Medlemmerne af Sangkoret klager over, at de kan høre hvert Ord som Presten siger.“

*

Doktoren: „Har man nogensinde merket Symptomer paa Sindsfygdom i Deres Familie?“

„Ja, hm — det vil sige, min Søster gav engang en Mand, som eiede 200,000 Kr., Kurven.“

*

Fru Hansen: „Stakkels Dem, som har Influenza, den plager Dem vel svært?“

Fru Olsen: „Ikke Halvten saa meget, som da min Mand havde den.“

*

Nogle Gutter i en Skole fik til Opgave at definere Ordet „Redaktør“. Her er nogle Definitioner:

„En Redaktør er en Mand, som arbejder med Ord.“

„En Redaktør tjener sit Levebrød ved at bruge Sproget.“

„En Redaktør er et Menneffe, som ikke gjør noget selv, men som fortæller om andre, naar de gjør noget.“

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING Co.,
Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.
Addr

UNGDOMMENS VEN,
Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

THE MARCHING OF THE GRASS.

Mary E. Blake.

O the marching of the grass!
O the joy that comes to pass
When the mighty silent army with green banners over-
blown
Drags the Winter from his throne!
Conquers all his shining valleys, climbs the rampart of
the hill,
Steals the homely wayside hedges, fords the river broad
and still,
Undermines the fortress forest, overtops the castle wall,
Swift invading wins the cities, and the hamlet brown and
small,
Till the whole wide world is captured
(And the soul of man enraptured
Thrills with passion of delight
Sunny morn and dewy night;
And the joyous rhythmic pulsing marketh time in lad
and lass
To the marching,
Marching,
Marching,
Of the Grass.

GLADSOME DAYS.

Washington Star.

Let us be joyful! Once again
The merry summer time is here!
The daisies glint across the plain,
The hum of insects soothes the ear.
The ice man leaves a tiny speck,
Soon melted in the morning glow;
Your collar wilts about your neck
Just as it did so long ago.
The fly now dodges from your face
And laughs to see you smite your cheek;
You find a summer boarding place
That charges all you earn per week.
You stand up in a crowded car,
And soon are crushed, a total wreck;
And some one with a strong cigar
Is dropping ashes down your neck.
So come, and join the glad refrain
That echoes distantly and clear.
Let us be joyful! Once again
The merry summer time is here!

THE SUCCESSFUL YOUNG MEN ON DRINK AND SUCCESS.

Mr. Edward Bok, the young man under whose editorial management "The Ladies Home Journal" has come to be recognized as one of the leading American publications, says:

"An employer who had to choose between two applicants for a position would be likely, all other things being equal, to take the total abstainer, if he knew that the other man drank. Even if he himself used liquor, this would still be true. So, too, men who drink often lose their places to total abstainers, merely because employers are 'tired of having drunkards on the premises,' and purpose making absolutely sure where they stand in the future. Hard work calls for a sound body or a clear mind, or both. The drink habit has a tendency to rob a man of these essentials. Never will it add anything to the value of his services. Never will it contribute in any way to his success. In a word, then, I advise young men in business to be total abstainers because there is much to be said in favor of such a course, and absolutely nothing against it."

Mr. Sterling Elliott of Boston, a very successful publisher, says in answering the question: "Do you consider your system of total abstinence from alcoholic liquors to have been a factor in your success in life?"

"I am, personally, a strict teetotaler. I hardly know how to answer your question better than to give you a rule which I undertake to follow, and which may possibly have been followed by my employers when I was an employee, and that is: not to, under any circumstances, employ in any responsible capacity a person who is addicted to the use of liquor. Altho I do not pretend to be a fanatic on the subject, yet when it comes to doing business with a man, I can not help feeling more confidence in the one whose head is always clear and in a condition to think intelligently."

And Mr. J. Sage, a young manufacturer answers the question thus:

"I am proud to say that I have always been a total abstainer from alcoholic liquors, and I know positively that this fact has been a great factor in my 'success in life.' Starting as an ordinary mechanic, less than ten years ago, I was able to interest capital in my inventions largely because of my habits of right living. Even my associates in business who are not total abstainers commend me for being one, and have confidence in me on that account."

ANDERSEN AS MAN AND POET.

Hans Christian Andersen, the children's friend, is the subject of an article by the famous Danish critic, Georg Brandes, in the "Deutsche Rundschau" for October. Andersen the man is described by Brandes as a simple, lovable personality, childlike to the end of his life, with the faults of character of a sensitive child; always ready to read his stories to whoever would listen, and hungry for applause. "He was gentle and tender-hearted, readily touched by joy as well as sorrow; an easy victim for the practical joker; quick to make friends; a man of sentiment because of his kindness and compassion; a man of reason because of his extreme cautiousness. From the first, his one dominant characteristic was an insatiable, overpowering ambition which never left him for one

moment of his long career, and from which sprang nearly all the joys and sorrows of his long life." To become famous, to be recognized and have honors heaped upon him, was his one thought while he was yet unknown, and after he had achieved an international reputation. As Andersen frankly stated himself, "My heart rejoices only in being universally admired. If even the most insignificant person denies me this admiration, I feel hurt." Hence arose his endeavors not to make any enemies and his joy at being distinguished by princely personages. This one-sided development of the amiable and gentle Andersen, says Brandes, was largely due to his position in Denmark during the greater part of his life. In society, he was looked down upon as a fool. His tall, somewhat ungainly figure was greeted with a smile; his vanity had become proverbial, and made him the subject of innumerable true or invented anecdotes. This opinion of him at home changed only after it became known how great his reputation was abroad; then suddenly he who had been the butt of universal satire was held inviolable.

Andersen's influence on the intellectual life of Denmark as well as of the Continent is insignificant compared to that of other writers and poets of his time, as, for instance, Oehlenschläger, Grundtvig, Kierkegaard, and Heiberg; if, nevertheless, says Brandes, "he is the only one of these men whose name in of international repute, this is due, not to the depth and breadth of his intellect, but to the force and originality of his artistic gifts, by reason of which he influenced us all in our earliest youth. In the field in which he first made his reputation, the *maerchen*, he was simple as no other Danish writer, child-like, original, eminently human. This is the first reason why the *maerchen* are known in both hemispheres. The second and decisive reason is found in his artistic workmanship, which, at first unconscious, was later carefully elaborated, while always preserving its simplicity. This enabled him to achieve that rare product, an immortal work."

"Frequenting circles in Copenhagen where he found children, he made friends with them, and told them stories that he partly invented and partly paraphrased. The manner of telling them was undoubtedly his own, which by its liveliness and erratic invention, accompanied by the many grimaces and gestures of the narrator, so attracted and delighted the children that they often broke out into wild exclamations of joy. As the poets of antiquity chanted their poems before committing them to writing, so Andersen narrated his stories and thereby formed their pictorial, laughing, dancing, skipping style before he attempted to conjure up the emphasis, the smile, the frown, the melodies, and the gestures of his prose. He thus created a new form of pictorial and musical story-telling, which served later as model to *Bjørnstjerne Bjørnson*."

"The typical work of art, among Andersen's tales, is 'The Ugly Duckling,' that short story of a few pages which he wrote at the age of forty, and which contains in imperishable form all that may rightly be called 'The Story of His Life,' a story that gained nothing by being diluted in the large volume bearing that title.... 'The Ugly Duckling' is undeniably one of the pearls of the world's literature that will never be depreciated. For it contains the quintessence of its author's character: the ambition that dominated him; the melancholy that defined his temperament; the martyrdom which his poetic career assumed in his eyes; the gratification which in spite of his humility he felt on being appreciated and honored;

and especially that gift of observation, that scintillating wit and lively, triumphant humor with which he revenged himself for the stupidity and malice that refused him recognition,—in short, all those gifts that combined to form his genius."

"He is the child of the lower classes of the Danish people, that grew into a poet and genius; that is, the masses, as they were in the beginning of the nineteenth century, were personified in him, so that he became heir to all the sagas and tales, all the terrible and humorous inventions and stories which this people had produced and adapted in the course of a thousand years. He took up this material, changed it in accord with his personality and his time, and added to it similar inventions of his own. Finally, Andersen is not only the personified intellect and wit of the people; as no other Dane, he possessed, because of his singularly primitive temperament, the gift of entering into the child's mind and assuming in imagination the child's point of view. Thus, he became the great story-teller beloved by children. And as the work that he produced fell naturally into a symbolic mold, he became at the same time, and still remains, a poet for mature minds."

Andersen died in 1875, but editions of his works have multiplied since that time. There are at least a dozen English translations of the tales, not to mention school editions and brief selections. It is said that the German versions are the best. The principal biography of Andersen is by R. Nisbet Bain (London, 1895).

THE STAR SPANGLED BANNER.

Young America ought to know the history of the Star Spangled Banner. It seems to us today, of course, as if the Stars and Stripes had always been in existence. But the fact of the matter is that the *Mayflower* came sailing over here under a flag borrowed from King James of England, and it was 150 years after that before America had a flag of its own.

Even that borrowed flag of King James was not the Union Jack of England today. That royal gentleman had just succeeded in getting a new flag for his country, one that united the upright red cross on a white ground of England with the X cross of white on a blue ground of Scotland. These were the banners respectively dedicated to St. George and St. Andrew, and we here were crowing over our independence before the Union Jack was finally made by adding the red X cross of St. Patrick, the patron saint of Ireland, at the time it became part of Great Britain.

After the plucky colonists who settled this country began to feel at home here they set up a number of different banners to distinguish local divisions of territory, companies of troops, and so on, but first and foremost above them all floated the flag of Great Britain.

At the battle of Lexington the American soldiers did not even have colors of their own to fight under, and at the battle of Bunker Hill, while there were several streamers of varied colors apportioned among the colonists, they had no distinctive flag of their own.

But the time for a national flag came at length. In June of 1776 the Father of this Country and a few other gentlemen to whom the duty had been officially delegated drew up a plan for a flag, and carried it off to be made. This first American flag was manufactured in the very city where independence was declared, and by a woman.

The maker was a Mrs. Ross, who carried on an upholstery business, and of whom the committee probably heard through Gen. Ross, who was a member of the committee and an uncle of Mrs. Ross' husband.

The first flag was similar to the flag to-day so far as the red and white stripes are concerned, but instead of our 44 stars placed in rows on the blue field in the corner there were in those days but 13 stars, and they were arranged in a circle. Gen. Washington had drawn six-pointed stars in his design for the flag, and Mrs. Ross said that instead of that kind of a star which was England's way of making it, she thought the French five-pointed star preferable, and the first president to be agreed, and sat down in the back parlor behind the shop and drew the design over again in five-pointed stars. Mrs. Ross was not around evidently when our coins were designed, for they have the six-pointed stars.

There are several opinions as to where the design of the American flag originated. Some people think it was modelled after the stripes of the Dutch flag, which was well-known to the colonists, and held by them in kindly repute. Some think the stripes on the coats of the Continental soldiers suggested the stripes for the flag. Curiously enough, the coat-of-arms of the family of the Father of his Country was made up of stars and stripes and other people have thought this device was selected for the flag as a compliment to Washington.

Red to tell of the blood shed for freedom; white for the purity of the principles fought for; blue for the protection of Heaven; and stars in a circle to tell of the unity of the states; this was the way still others translated the origin of the idea of the star spangled banner. It seems probable that a great many people made different suggestions for a national flag, and that the one we know and revere is the outcome not of any one but of the multitude of models.

It was in June, 1777, a year from the time that Washington and the others on the committee called upon Mrs. Ross, with the design before congress formally declared the flag adopted officially as the flag of the United States, showing that it took time even in those days to unwind the red tape with which official deeds are tied up.

Mrs. Ross made the sample flag so well that she was made flagmaker to the nation, and for many years thereafter manufactured the flags of the country.

BOOK REVIEW.

Addresses to Young Men and Women, By Rev. N. J. Løhre.

In the Bibliography the author mentions about 70 books that he has made use of in preparing the lectures of which the book is made up. Surrounded by such a host of witnesses and authorities we expect the author to treat his topics from a high view-point and in a comprehensive manner. And so he does: It is not only upon his own experience and reasoning he bases his conclusions, but also upon the experiences and reasoning of scores of great men and women of former and later times. This is a feature of the book we cannot too highly recommend. It gives the contents of the book a strength and breadth it otherwise could not have. There are few topics worthy of consideration, which have not been written on by some leading man or woman. And no person has any business to write or speak with any pretence of authority, who has not to some degree made himself familiar with

what has already been said on that topic, that he may profit by the labor of others and also be in position to point out any weakness that may be found in their views. The author of the book at hand admits frankly that he is much indebted to what other writers have said. This liberal use of authority is the strength of the book, but also its weakness. More than once do we get the impression, that the author would have given us a still better book, if he had found time to think fully as much as he has read, then all the impressions, suggestions, thoughts and illustrations he has received in his wide reading would have been better digested, and put in a still more systematic, logical and convincing order.

The literary workmanship in the book is not what it ought to be. The grammar is not by any means perfect, and the selection of words not what it would have been had more care been used. In the very foreword, that certainly ought to be as perfect as the author could make it, he refers to his lectures with the pronoun "they" and in the very same sentence with the pronoun "it."

The book contains in all 10 lectures; three on the Bible, one on the Sunday Question, and six on practical topics for young men and women.

We recommend the book heartily to our readers. It is a young pastor's good, sound, earnest, Christian advice to the young people of this age, surrounded as they are by temptations of many kinds, and meeting questions every day of the greatest importance which they find hard to answer. It is a direct, plain-spoken message, that cannot fail to do much good. Pastors and parents do well to encourage young people to buy it.

The book contains 270 pages, printed on good paper, and bound in very strong and exceptionally artistic and beautiful binding. (See ad. on another page.)

Suffer Hardship With Me!

This was the ringing challenge that the veteran fighter of "wild beasts at Epheus" and of the "powers of wickedness in high places" flung out to young Timothy: "Suffer hardship with me" II Tim. 2: 3). It is the call Jesus gave to His disciples, and to any one who would follow Him—by the way of the cross. King Alfred said: "No man should desire a soft life if he careth for any worship here from the world or for eternal life after this life is over." It is a saving call. Indulgence is making men soft. Luxury grows lust. Sensuousness kills all noble sentiment. Manhood is decaying because young men are not ennobled in a high purposed service for others that leads them to treat their bodies harshly for Christ's sake, to do the disagreeable, to venture on large undertakings which take time, money, sacrifice, and thought. It is good Gospel to yoke up a man to hard service that calls for all the strength and grace available. Better for the men of the Church to die in their youth in mission fields than to become soft, sleek, and critical in their pews at home for a century.—Association Men.

NUGGETS.

Sinners are first driven, then drawn, to God.

The conversion of a sinner is a greater wonder than the creation of the world.

Do not think to begin to live, when thou art ready to die.

The worst of the ways of God are better than the best of the ways of sin.

Children's Corner.

HOW DORIS AND KATHARINE WENT TO A PARTY.

It was the day of Bessie Fuller's party. Doris and Katharine had been looking forward to it for weeks, and now, at last, the day had come, and it was pouring rain; and Katharine had a bad cold.

Yes, Katharine had a bad cold that morning and the doctor had said that if it was the least bit damp or rainy she must not go out. He said it to Katharine, for of course Katharine's mamma knew that, out of her own common sense. So Katharine was a doleful little girl all day, and she almost cried when Doris came home from school and began to talk about the party.

"All the girls are going," Doris said, "and Margaret Ashton's got a new party dress, too, and the ice-cream is going to be in fancy shapes, every single one different, and there's going to be a very large magic lantern. Don't you think Katharine could go, Mama, if you should send us in the carriage? I would hate to go without her."

"I wish it were safe, dear," said Mama. "But it isn't."

Poor little Katharine broke down and sobbed. Doris went to the window and looked out at the wet sidewalks and the rain sweeping down in torrents. She did want to go to that party, and wear her new dress that had been made on purpose for the occasion, and see all the other girls; besides, Bessie Fuller's parties were always nicer than other parties. Yet she couldn't bear to leave her little sick sister at home. If she stayed—yes, she began to think about staying at home with her—perhaps she could help her forget her disappointment. Doris brightened at last and then she rushed over and kissed Katharine. "Never mind, Kathie," said she, "I don't care to go without you. I'm going to stay at home too."

Little Katharine's eyes opened wide. "Oh no, no, no, Doris!"

"Oh yes, yes, yes, Katharine!" Doris laughed.

Mama knew well what a sacrifice Doris was making. She took both little girls in her arms and kissed them. "You have a very good sister," she said to Katharine. "We'll see if we can't have as nice a time as if you went to the party. I'm going out now, and I may have something for you when I come back."

An hour later, when the little sisters were playing happily with their dollhouse, Delia came into the room bringing a tiny note for each on the silver tray. Quickly the children read them.

"Mrs. George Hamilton requests the pleasure of your company in the sitting-room this afternoon at five o'clock."

In one corner were the words, "Full dress."

"What does 'Full dress' mean?" asked Katharine.

"It means," said Delia, "you're to put on your white dresses and yer pretty slippers and yer best ribbons, and fix yerselves all up intirely."

"Where's Mama?" exclaimed Doris.

"Sure, Mrs. George Hamilton's to give a party," said Delia laughing, "and she's busy."

Mrs. George Hamilton's little daughters were wild with curiosity. Delia went upstairs with them at once and helped put on the white dresses and the dainty slippers and tied the pretty ribbons. But though the many

prinkings had taken time it was only quarter to five, and as Delia said it was not polite to go to a party before the time set, they sat down and tried to wait patiently until the clock should strike five.

It struck at last; and the little girls went down to the sitting-room. The door was closed, but when they knocked it was opened by Delia, in her best dress and fanciest apron and gayest cap. There stood Mama, to receive them, in her pretty lavender silk with a white carnation in her hair, as much dressed up as if she, too, were attending a party. And the sitting-room—why, Doris and Katharine hardly knew it! The shades were drawn and the room lighted by pink candles with rose shades. Big bunches of carnations stood in vases all about. One end of the room was screened off, while at the other was stretched a big sheet.

Mama was a perfect hostess, and received them politely, keeping each little hand and saying very pretty things to them.

"It's a stormy day tonight," said Doris, imitating her mother's manner.

"Yes, very disagreeable outdoors, but very pleasant in," smiled Mrs. Hamilton.

"Oh, it's lovely in!" said Katharine, looking around the room.

Just then there was another knock, and in came big cousin Arthur Ball, with a large box under his arm. He, too, was dressed in his best. He was a great favorite with his cousins, who greeted him joyfully.

Another knock! This time it was Elsie Carter, the little girl from next door, and she also had come in a party dress.

Then cousin Arthur began to untie the mysterious box. Mama darkened the room, and the children found out what the sheet was for—Arthur had borrowed his friend Jack Homer's magic lantern. How the three little girls and Mama enjoyed it! Some pictures were very funny and some were very pretty, and when they came to the last they begged Arthur to show them all over again; but Mama said, "Not now. I have something else for you."

The pink candles were lit again, the screen was drawn back, and there stood a little square table with snowy cloth, a bank of pink carnations in the center with bands of broad pink satin ribbon going from it to each corner. There was a pink tissue-paper basket filled with fine candy at each place. The ice-cream was in the shape of roses, with green leaves underneath, and the tiny sandwiches were tied with pink ribbon, and the cakes had pink icing.

Never was there a merrier party. Cousin Arthur made so many jokes, and Mama told very funny stories, and the little girls laughed and enjoyed the cream roses and pink cakes.

Papa came in while they were at the table, and when he saw what a fine party it was, he went up and put on his best coat and a pink carnation in his buttonhole, and joined in the games they played after supper.

All too soon came the time for Elsie to go home, and Arthur said that he must go too, so they bade one another good-night.

"Katharine," said Doris, when they got in their room, "the nicest party I ever, ever went to!"

Ungdommens Ven.

Et Blad tilgænet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maanedeb. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,

Minneapolis, Minnesota.

R. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstud.....\$1.00

Til Norge eller andre Lande i Forstud..... 1.25

Regler for Abonnementer. Læs dem!

Pengeforsendelse. Penge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Pavispenge kan sendes i Registered Letter. U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de klæbes sammen eller fæstes til Brevet.

Retting. Adresselappen tjener ogsaa som Retting. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Rappen. Se efter om der er rettet saa langt, som De har betalt.

Oplyselse. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forjættelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subskriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prisnummer sendes frit paa Forlangende. Alle Pengebeløb gives betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,
Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

„Ungdommens Ven“'s nye Adresse blir herefter 267—269 Cedar Avenue. Breve, som nylig er affendte til den gamle Adresse, kommer naturligvis til den nye, saa ingen behøver være bange for, at vi ikke faar Brevene.

Hamilton Wright Mabie.

(Til Billedet paa første Side.)

Hamilton Wright Mabie, fortiden Medredaktør af det udmærkede Tidsskrift „The Outlook,” er en af de bedste Kritikere, som vi har her i Landet. Han er en stor Beundrer af den ældre norske Litteratur og er Forfatter af den før omtalte Bog: „Norse Stories. Retold from the Eddas.” Læs hans Stykke i dette Nummer om „Hvorledes man bør læse.” Det indeholder nogle for vor Tid udmærkede Tanker.

Allehaande.

En ny Republik er traadt frem paa Verdensscenen, nemlig Kuba. Verligt har det frække Folk fortjent sin frie Forfatning; thi i Aarhundreder har de ofret sit bedste Blod i Kampen mod Spaniens Tyrani. Overmagten var dem dog saa stor, at det er tvilsomt, om det lille Folk paa lange Tider kunde bundet fuldstændig Seir ved egen Hjælp. At den store „Uncle Sam“ kastede sig ind i Kampen og med nogle velrettede Slag drev Tyranen paa Flugt, bør ikke holde vor Ros og Beundring for Kubanerne tilbage. Forholdsviis har de ofret saa meget for sin Frihed som noget andet Folk paa Jorden. Paa samme Tid vi glæder os over at Kuba nu er en Republik, og er anerkendt som saadan af alle Nationer, glæder vi os

ogsaa over, at vor egen Nation har udført en Handling mod Kuba, der er saa stor og højindet, at den er enestaaende i Verdenshistorien. Thi de Forenede Stater erklærede ved Krigen Begyndelse at Kuba skulde faa fuld Frihed til at vælge sin egen Regjeringsform, kun saa den var betryggende for Landets Fremtid, uden nogen Indblanding. Dette erklærede Løfte blev opfyldt. Amerika har trukket sig tilbage og Kuba er en fri, selvstændig Nation. Saa Nationer vilde have handlet som Amerika i et lignende Tilfælde. Nu staar kun tilbage at ønske, at Kongressen vil oprette saadanne Handelsstraktater med Kubanerne, at de kan afhænde sine Produkter til en nogenlunde rimelig Pris; hvis ikke det sker trues den unge Republik med økonomisk Ruin.

*

Det var Frances Willard, som har udtalt følgende modige Ord: „Et andet Udtryk, som vi maa jage med biddende Blikke ud af det daglige Sprog er Udtrykket „et uegte Barn”. Et saadant Barn var aldrig født. Et hvert Barn, som nogenfinde kom til denne Klode, kom som en direkte Følge af naturlige og paa samme Tid guddommelige Love, og som derfor er fuldkommen egte. Jeg drifter mig til at haabe, at Moderen til en af disse stakkels Barn, som vi kalder dem, i en ophøiet Betydning blir „egte” ved de Smærter og den Skam, hun maa udholde. Det eneste uegte Element i dette Problem er Faderen, som udsætter sig hverken for legemlig Smerte eller verdslig Straf, og som lever i Fred og Sygge, medens hun, som efter Naturens og Guds Love i denne Nødens Time skulde være omringet af hans Kjærlighed og Beskyttelse, er overladt til sig selv i Angstens Nat, uden et Hjerte til at hylke, uden en Arm til at frelse.”

*

En Professor ved Cornell Universitet skal ha sagt: „Seg er meget sterkt inde for, at vi dræber de svage i Samfundet for de stærkes Fordel. Jeg tror Tiden vil komme, at Samfundet vil indse Nyttens af at rydde Afveien de svage ved kunstige Midler.”

Apostelen Paulus kjendte intet til Evolutionsteorien, hvorfra denne lærde Professor har faaet sin kraftige Plan. Naar Paulus saa det svage, det veikke og alt det som kun kunde leve, naar de stærkere hjalp, da udbryder han:

„Hvo er stærkelig og ikke jeg ogsaa?”

*

I Krigen mellem Britterne og Boerne, som begyndte den 11te Oktober 1899 og som sluttede den 31te Mai 1902, blev 22,201 Engelskmænd dræbt eller døde af sine Saar. 73,972 blev sendt hjem som Invalidter.

Boerne tabte over 25,000.

Paa Boernes Side deltog ialt 70,000. Paa Englands Side 250,000. Der var altsaa mellem tre og fire Gange saa mange Brittere som Boere.

40,000 Boere holdtes fangne paa forskjellige Øer. Krigen kostede Storbritanien \$1,250,000,000.

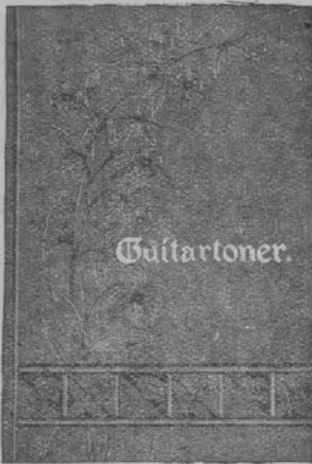
S. P. EGGAN, Photographer.

251-253 Cedar Avenue,
Tel. M. 2709-J-5. Minneapolis, Minn.

Guitartoner.

En liden Samling af aandelige Sange med
Musik for en Stemme og med
Guitarakkompagnement,

samlet af H. Langeland.

Størrelse 4 1/2 x 6 3/4 Tommer.

Denne lille Sangbog, der i en kort
Tid er udkommet i flere Oplag, har
vundet fortjent Belvilje, og hvor den
er bleven kjendt, er den ogsaa bleven
hjer. Bogen er udmærket vakker
indbundet, og Udtyret er i det hele
taget særdeles smagfuldt.

Sendes porto **35 Cents.**
frit for . . .

"Ungdommens Ven",
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

BELLS

Steel Alloy Church and School Bells. Send for
Catalogue. The C. S. BELL CO., Hillsboro, O.

Frit Land i nordre
Minnesota i Nærheden
af ny Jernbane.

KORSANGEREN

Med Musyklære og Korøvelser.

Af nord-amerikanske Sangbøger for blandet Korsang er denne netop
udkomne Sangbog enestaaende. Den bærer ikke Navnet "Korsangeren"
forgjæves. Den indeholder først en kort og grei Musyklære og praktiske
Korøvelser — noget, som Korene hidtil forgjæves har søgt efter i Forbin-
delse med nogen Samling Korsange; dernæst en ualmindelig righoldig og
aldrig Samling af gamle og nye Korsange, hvoraf de fleste ikke før har
været tilgængelige for blandet Kor — ialfald i videre Kredse.

Man finder her repræsenteret Komponister som Haydn, Händel, Dür-
mer, Kjerulf, Christiansen, John Goss, Lindeman, Prins Gustav, Devereaux,
Hoyer, Lindblad, Donizetti, Kunze, Møhring, Baderewski, Grieg, Gounod,
Söderman, Roberts, Blomquist, Wennerberg, Conradi, Dykes, Cherubini,
Stainer, Langford, Kreuzer og mange flere. En Fjerdedel af Sangene har
engelsk Tekst. For Høitiderne i Kirkeåret er der især et stort Udvalg af
deilige Sange; ligeledes for sociale og festlige Anledninger, hjerde Juli
Fester, Sangerfester og mange andre specielle Anledninger. Bare saadanne
Sange som Gounods "Send out Thy Light" og "Praise Ye the Father,"
Händels "I Know That My Redeemer Liveth," Prins Gustavs
"Ungdomsang", Møhrings "Om Kveld", Christiansens "Julebud", Goss's
"Der er Jubel i mit Hjerte" giver Bogen permanent Værd; men der er
mange flere, som mange tænkte vil synes bedre om endda.

Men fremfor alt fremhæves igjen Korøvelserne (før udkommet særstilt
under Navn "Rudiments of Music") som en særdeles værdifuld Side af
Bogen for Kor, som virkelig vil lære.

"Korsangeren" er næsten 200 Sider stor, passende stort Format,
store Typer, meget vakker indbundet og en Blyt at have for hvilket som helst blan-
det Kor i Amerika. **Pris \$1.25** Med almindelig
Rabat til Korene.

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue,
Minneapolis, Minn.

"U. U." Trykkeri

anbefales til Udførelse af al Slags

Bogtrykkerarbejde

saavel i det engelske som i det
norske Sprog baade smagfuldt,
hurtigt og billigt.

Overslag for Trykning af Bøger,
Blade og al Slags Job-Trykning
tilstilles gratis paa Forlangende.

Ungdommens Vens Trykkeri

283 Cedar Avenue,
MINNEAPOLIS, - - MINN.

LECTURES

TO

YOUNG MEN AND YOUNG WOMEN

BY

REV. N. J. LØHRE.

Price \$1.00

The book highly recommended
by Prof. M. G. Hanson, Rev. N.
J. Sandven, Rev. G. Gjerstad
and others.

For Sale by _____

UNGDOMMENS VEN,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

The Duluth, Virginia & Rainy Lake Railway har netop udstøbt en Trust Deed til Minnesota Loan &
Trust Co. i Minneapolis for \$2,000,000, der skal benyttes til Jernbanebygning. Jernbanen begynder i Vir-
ginia, Minn., og gaar nordover mod Koochiching. 15 Mil af Stinner er lagt. Det er i denne Egn, hvor

N. W. HOMESTEAD LOCATING CO.

Dvsger, anslaaer Værdien af og anbifer Dem frit Regjeringsland for Homestead-Entrty, eller Regjerings-
Lønnerland, som kan kjøbes, uden Henlyt til Værdi, for \$2.50 Acre.

Deltag i vore Ekspeditioner til halv Billetpris Mandag og Onsdag Aftener.

For nærmere Oplysninger besøg eller skriv til vort Hovedkontor, **N. W. Homestead Locating Co.,** 120 Temple Court,
Minneapolis, Minn.

Dwight L. Moody,
The Man and His Mission.
In Three Parts.

Part I. A biographical sketch by George T. B. Davis. Part II. Character Studies of the great evangelist by many of the leading American ministers. Part III. Moody's Dramatic Version of nine Famous Bible Stories. This book contains 412 pages. Those desiring a reliable record of this remarkable man and also the estimate in which he was held by noted men will find this to be the book they want. Price \$1.50. Reduced to 75c.

BIG BOOKS FOR SMALL PRICE.

By paying one year in advance for "Ungdommens Ven" any one of the following books can be had at a greatly reduced price. This offer is open to all that pay what they owe on the paper and one dollar in advance.

Life of William McKinley.

After relating in detail the events of the late president's life, the rest of the book gives a very interesting description of the president's assassination, death and funeral. Profusely illustrated with full-page photographs. Contains 448 pages. Beautifully bound. Price \$1.50. Reduced to 75c.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, - Minneapolis.

New Popular
Speaker and Writer.
Illustrated.

Being a choice Treasury of new and popular recitations, readings and dialogues, comprising the best selections from the most celebrated authors, including description dramatic, pathetic, humorous recitals and reading for schools, public entertainments, anniversaries, Sunday-schools, young peoples meetings, temperance meetings, etc., etc.

Almost three hundred different pieces. Price \$2. Reduced to \$1.00.

WHITE STAR LINE

GYMERIC afgaar fra New York 20de Juni
ben 12,647 Tons, 800 Fod lang.

OCEANIC afgaar fra New York 25de Juni
ben 17,274 Tons, 705 Fod lang.

MAJESTIC afgaar fra New York 2den Juli
ben 9,965 Tons, 582 Fod lang.

CELTIC afgaar fra New York 4de Juli
ben 20,904 Tons, 700 Fod lang.

Altting frit ombord og i England.
Kummelige og betvemme Familietahytter.
Særskilte Rum for Kvinder.
Røge- og Væsejaloner.
Alle Maaltider serveres ved dækkede Borde.
Tjenstvillige og høflige Oppasjere.
Intet Toldestersyn i England.

O. E. BRECKE

Generalagent for Nordvesten,
121 S. 3rd St., Minneapolis, Minn.

Frit. En illustreret Katalog af Alterbilleder sendes frit til alle, som tænker paa at forlaffe sig et Alterbillede for sin Kirke. Specielle Indrømmelser til Ungdomsforeninger, som ønsker at forære sin Kirke et værdigt Billede. Skriv til Kunstneren, Aug. Klagstad, Marinette, Wis.

Fredsbasunen.

Salmer og Sange til Brug i Menigheden ved Siden af Salmebogen.

Bogen indeholder 505 Sange og er en værdifuld Samling. Bunden i Klædesbind med Stindryg koster Bogen 40c

Ungdommens Ven Publishing Co.,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Drit Lundins Gneberdritte. Fra en 25c Flaske af Lundins kondenserede Gneberstrup kan De tillave 5 Galloner eller 125 Glas af en sund, velsmagende og forfriskende Drit. Indeholder ikke det mindste Alkohol! Prepareret af rene, importerede Gneber. Kjøb Lundins, den eneste ægte. Tilsalgs hos vore Agenter. Findes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Grocerhman efter den eller send 25c direkte til os. Agenter ønskes overalt til at sælge vor kondenserede Gneberstrup og vore Familie-Mediciner. Strøktjeneste. Vore Betingelser til Agenter sendes frit paa Forlangende. Thompson & Co., 2443-45-47 W. Kinz. Chicago, Ill.

Fisik til 20c.

Send \$3.10 til Under tegnede, og der vil blive Dem tilsendt en 50 Punds Kage med afsaltet Lake Superior Trout; samme Sort i 100 Punds Kagger \$5.65. Jeg har ogsaa Bluefin Whitefisik, ikke stor, men udmærket god, til \$4.90 pr. 100 Punds Kage eller \$2.85 pr. 50 Punds Kage.

S. Morterud,

1931 W. Sup. St. Duluth, Minn.

Kristelige Sange.

En Samling af norske og svenske Sange. Udgivet af O. W. Andersen. Bogen indeholder 301 Sange og er indbunden i Klædesbind med Stindryg. Pris 35c

Ungdommens Ven Publishing Co.,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Ungtætænderen.

Fortælling af

Maria S. Cummins.

403 Sider. Smagsfuldt og godt indbundet koster den kun 75c.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

Victoria.

Fortælling af

Pastor Charles Sheldon,

Forfatteren til "3 hans Fodspor".

Dette er en af Pastor Sheldons mest gripende Fortællinger. En udmærket god Bog for de unge, da den viser paa den ene Side de strækkelige følger af et Liv i Forsængelighed og Vetsindighed, og paa den anden, hvor godt den har det, som lever et ædelt, opofrende Liv.

Pastor Sheldons Bøger har faaet uhyre stor Udbredelse, fordi han forstaar bedre end de fleste, hvad vor Tid lider af og hvad den trænger. Man kan umuligt læse "Victoria" uden man faar lyst til at gjøre noget godt i Verden, til at være sig selv og andre til virkelig Nytte.

"Victoria" er fortalt paa en saadan Maade, at man kan ikke lægge Bogen væk, før man har læst den fra Begyndelse til Ende.

3 værdigt Omflag koster den kun 25c

3 godt Bind 35c

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis.